

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

57. sējums

2014. gada 14. jūlijs

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2014/C 223/01	Eiropas Savienības Tiesas pēdējās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	--	---

V Atzinumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2014/C 223/02	Lieta C-178/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 11. aprīlī iesniedza <i>Finanzgericht Düsseldorf</i> (Vācija) – <i>Vario Tek GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf</i>	2
2014/C 223/03	Lieta C-182/14 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2014. gada 4. februāra spriedumu apvienotajās lietās T-604/11 un T-292/12 <i>Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug</i> /Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) 2014. gada 11. aprīlī iesniedza <i>Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug</i>	3
2014/C 223/04	Lieta C-188/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 15. aprīlī iesniedza <i>Juzgado de Primera Instancia nº 58 de Madrid</i> (Spānija) – <i>Juan Pedro Ludeña Hormigos/Banco de Santander, S.A.</i>	3
2014/C 223/05	Lieta C-190/14: Prasība, kas celta 2014. gada 16. aprīlī – Eiropas Komisija/Dānijas Karaliste	4
2014/C 223/06	Lieta C-197/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 18. aprīlī iesniedza <i>Hoge Raad der Nederlanden</i> (Nīderlande) – <i>T.A. van Dijk</i> , otrs lietas dalībnieks: <i>Staatssecretaris van Financiën</i>	5

2014/C 223/07	Lieta C-201/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 22. aprīlī iesniedza <i>Curtea de Apel Cluj</i> (Rumānija) – <i>Smaranda Bara e altri/Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)</i>	5
2014/C 223/08	Lieta C-208/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 25. aprīlī iesniedza <i>Audiencia Provincial Navarra</i> (Spānija) – <i>Antonia Valdivia Reche/Banco de Valencia S.A.</i>	6
2014/C 223/09	Lieta C-217/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Eiropas Komisija/Īrija	6
2014/C 223/10	Lieta C-218/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 5. maijā iesniedza <i>High Court of Ireland</i> (Īrija) – <i>Kuldip Singh, Denzel Nnjume, Khaled Aly/Minister for Justice and Equality</i>	7
2014/C 223/11	Lieta C-219/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 6. maijā iesniedza <i>Employment Tribunals, Birmingham</i> (Apvienotā Karaliste) – <i>Kathleen Greenfield/The Care Bureau Ltd</i>	8
2014/C 223/12	Lieta C-223/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 7. maijā iesniedza <i>Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria</i> (Spānija) – <i>Tecom Mican S.L./Man Diesel & Turbo SE</i>	8
2014/C 223/13	Lieta C-225/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 8. maijā iesniedza <i>Tribunal d'instance de Dieppe</i> (Francija) – <i>Facet SA/Jean Henri</i>	9
2014/C 223/14	Lieta C-239/14: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 14. maijā iesniedza <i>Tribunal du travail de Liège</i> (Beļģija) – <i>Abdoulaye Amadou Tall/Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)</i>	10
2014/C 223/15	Lieta C-247/14: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-302/11 <i>HeidelbergCement AG</i> /Eiropas Komisija 2014. gada 22. maijā iesniedza <i>HeidelbergCement AG</i>	10
2014/C 223/16	Lieta C-248/14 P: Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-306/11 <i>Schwenk Zement KG</i> /Eiropas Komisija 2014. gada 23. maijā iesniedza <i>Schwenk Zement KG</i>	11
Vispārējā tiesa		
2014/C 223/17	Lieta T-167/14: Prasība, kas celta 2014. gada 13. martā – <i>Søndagsavisen A/S</i> /Komisija	13
2014/C 223/18	Lieta T-230/14: Prasība, kas celta 2014. gada 15. aprīlī – <i>Deutsche Edelstahlwerke</i> /Komisija	13
2014/C 223/19	Lieta T-235/14: Prasība, kas celta 2014. gada 17. aprīlī – <i>ArcelorMittal Hamburg u.c.</i> /Komisija	14
2014/C 223/20	Lieta T-236/14: Prasība, kas celta 2014. gada 16. aprīlī – <i>Kronotex u.c.</i> /Komisija	15
2014/C 223/21	Lieta T-237/14: Prasība, kas celta 2014. gada 17. aprīlī – <i>Steinbeis Papier</i> /Komisija	16
2014/C 223/22	Lieta T-240/14 P: Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-73/12 <i>Bodson u.c.</i> /EIB 2014. gada 22. aprīlī iesniedza <i>Jean-Pierre Bodson u.c.</i>	17
2014/C 223/23	Lieta T-241/14 P: Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-83/12 <i>Bodson u.c.</i> /EIB 2014. gada 22. aprīlī iesniedza <i>Jean-Pierre Bodson u.c.</i>	18
2014/C 223/24	Lieta T-258/14: Prasība, kas celta 2014. gada 24. aprīlī – Luksemburga/Komisija	20
2014/C 223/25	Lieta T-259/14: Prasība, kas celta 2014. gada 24. aprīlī – Luksemburga/Komisija	20
2014/C 223/26	Lieta T-260/14: Prasība, kas celta 2014. gada 25. aprīlī – <i>Vattenfall Europe Mining u.c.</i> /Komisija	21
2014/C 223/27	Lieta T-263/14: Prasība, kas celta 2014. gada 28. aprīlī – <i>Hydro Aluminium Rolled Products u.c.</i> /Komisija	22

2014/C 223/28	Lieta T-265/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Schumacher Packaging</i> /Komisija.	23
2014/C 223/29	Lieta T-270/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Grupa Azoty ATT Polymers</i> /Komisija	24
2014/C 223/30	Lieta T-271/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Styron Deutschland</i> /Komisija.	25
2014/C 223/31	Lieta T-272/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>P-D Glasseiden u.c.</i> /Komisija	26
2014/C 223/32	Lieta T-274/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Lech-Stahlwerke</i> /Komisija	27
2014/C 223/33	Lieta T-275/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Drahtwerk St.Ingbert u.c.</i> /Komisija.	28
2014/C 223/34	Lieta T-276/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Flachglas Torgau u.c.</i> /Komisija	29
2014/C 223/35	Lieta T-279/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Sabic Polyolefine</i> /Komisija	30
2014/C 223/36	Lieta T-280/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Ineos Manufacturing Deutschland u.c.</i> /Komisija	31
2014/C 223/37	Lieta T-281/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Fels-Werke</i> /Komisija	32
2014/C 223/38	Lieta T-282/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Bayer MaterialScience</i> /Komisija	34
2014/C 223/39	Lieta T-283/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Advansa u.c.</i> /Komisija	35
2014/C 223/40	Lieta T-285/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Wirtschaftsvereinigung Stahl u.c.</i> /Komisija	36
2014/C 223/41	Lieta T-286/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Röchling Oertl Kunststofftechnik</i> /Komisija	38
2014/C 223/42	Lieta T-287/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Schaeffler Technologies</i> /Komisija	39
2014/C 223/43	Lieta T-288/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Energiewerke Nord</i> /Komisija	40
2014/C 223/44	Lieta T-289/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>H-O-T Servicecenter Nürnberg u.c.</i> /Komisija. . .	41
2014/C 223/45	Lieta T-291/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>egeplast international</i> /Komisija	42
2014/C 223/46	Lieta T-294/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Klemme</i> /Komisija	43
2014/C 223/47	Lieta T-295/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Autoneum Germany</i> /Komisija	44
2014/C 223/48	Lieta T-296/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Erbslöh</i> /Komisija.	45
2014/C 223/49	Lieta T-297/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Walter Klein</i> /Komisija.	46
2014/C 223/50	Lieta T-298/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Erbslöh Aluminium</i> /Komisija	47
2014/C 223/51	Lieta T-300/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Fricopan Back</i> /Komisija.	48
2014/C 223/52	Lieta T-301/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Michelin Reifenwerke</i> /Komisija	49
2014/C 223/53	Lieta T-302/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Buderus Guss</i> /Komisija	50
2014/C 223/54	Lieta T-303/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Polyblend</i> /Komisija.	51
2014/C 223/55	Lieta T-304/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Sun Alloys Europe</i> /Komisija	52
2014/C 223/56	Lieta T-305/14: Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – <i>Vestolit</i> /Komisija	54
2014/C 223/57	Lieta T-306/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Polymer-Chemie</i> /Komisija	55

2014/C 223/58	Lieta T-307/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>TechnoCompound</i> /Komisija	56
2014/C 223/59	Lieta T-308/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Neue Halberg-Guss</i> /Komisija	57
2014/C 223/60	Lieta T-309/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Mat Foundries Europe</i> /Komisija	58
2014/C 223/61	Lieta T-310/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – <i>Fritz Winter Eisengießerei</i> /Komisija	59
2014/C 223/62	Lieta T-313/14: Prasība, kas celta 2014. gada 5. maijā – <i>Christian Dior Couture</i> /ITSB (Atkārtota motīva ar reljefu rakstu attēlojums)	60
2014/C 223/63	Lieta T-318/14: Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – <i>Vinnolit</i> /Komisija	61
2014/C 223/64	Lieta T-331/14: Prasība, kas celta 2014. gada 12. maijā – <i>Azarov</i> /Padome	62
2014/C 223/65	Lieta T-332/14: Prasība, kas celta 2014. gada 12. maijā – <i>Azarov</i> /Padome	63
2014/C 223/66	Lieta T-355/14: Prasība, kas celta 2014. gada 30. maijā – <i>STC</i> /Komisija	64

Eiropas Savienības Civildienesta tiesa

2014/C 223/67	Lieta F-107/12: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 16. janvāra spriedums – <i>Guinet</i> /EIB Civildienests — EIB personāls — Pensiju sistēma — Pensijas tiesību pārskaitīšana — Kompensācija par nelabvēlīgām sekām, kas radušās saistībā ar kavēšanos, kas radusies pensiju tiesību pārskaitīšanas laikā — Faktiskas pensijas tiesību, kas iegūtas citā pensiju sistēmā, nevis EIB, pārskaitīšanas nosacījums — Vienlīdzīgas attieksmes princips	66
2014/C 223/68	Lieta F-130/12: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 22. maija spriedums – <i>CI</i> /Parlaments Civildienests — Atalgojums — Ģimenes pabalsti — Apgādājamā bērna pabalsts — Divkārsots apgādājamā bērna pabalsts — Civildienesta noteikumu 67. panta 3. punkts — Piešķiršanas nosacījumi — Mierizlīgums starp lietas dalībniekiem pēc Eiropas ombuda iesaistīšanās — Izpilde — Pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses	66
2014/C 223/69	Lieta F-151/12: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 30. janvāra spriedums – <i>Ohrgaard</i> /Komisija Civildienests — Atalgojums — Ekspatriācijas pabalsts — Dzīvesvietas nosacījums, kas paredzēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā — Pienākumu veikšana starptautiskā organizācijā — Jēdziens — Piecu mēnešu stažēšanās Komisijā — Izslēgšana	67
2014/C 223/70	Lieta F-60/13: Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 14. janvāra rīkojums – <i>Lebedeff</i> /Komisija Civildienests — Ierēdņi — Prombūtnes slimības dēļ reģistrēšana — Neatļauta prombūtne — Iecelējinstiitūcijas veikta atskaitīšana no ikgadējā atvaļinājuma — Lūguma iesniegšana pa elektronisko pastu — Ieinteresētās personas informētība par lēmuma pastāvēšanu — Elektroniskās pasta ziņas neatvēršana un neiepazīšanās, nospiežot uz hipersaiti, ar šā lēmuma saturu — Pieņemamība — Termiņi — Tā datuma noteikšana, sākot no kura ieinteresētā persona varēja iepazīties ar lēmuma saturu	68

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas pēdējās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī**(2014/C 223/01)***Pēdējā publikācija**

OV C 212, 7.7.2014.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 202, 30.6.2014.

OV C 194, 24.6.2014.

OV C 184, 16.6.2014.

OV C 175, 10.6.2014.

OV C 159, 26.5.2014.

OV C 151, 19.5.2014.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 11. aprīlī iesniedza *Finanzgericht Düsseldorf* (Vācija) – *Vario Tek GmbH/Hauptzollamt Düsseldorf*

(Lieta C-178/14)

(2014/C 223/02)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa*Finanzgericht Düsseldorf***Pamatlietas puses**Prasītāja: *Vario Tek GmbH*Atbildētāja: *Hauptzollamt Düsseldorf***Prejudiciālie jautājumi**

- 1) Vai apstākļi, ka videokamerai nav tālummaiņas iespējas, nepieļauj tās pieskaitīšanu apakšpozīcijai 8525 80 9 Kombinētajā nomenklatūrā Komisijas 2010. gada 5. oktobra Regulas (ES) Nr. 861/2010 un Komisijas 2011. gada 27. septembra Regulas (ES) Nr. 1006/2011, ar kurām attiecīgi groza I pielikumu Padomes Regulā (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu⁽¹⁾, redakcijā?
- 2) Vai noliedzošas atbildes gadījumā uz pirmo jautājumu videokamera spēj ierakstīt ar televīzijas kameru uzņemtu skaņu un attēlus KN apakšpozīcijas 8525 80 91 izpratnē jau tad vien, ja uz kameras darbināšanai vajadzīgā maināmā datu nesēja caur kameras USB savienotāju var no cita aparāta pārņemt video- vai audiodatnes, lai gan šīs datnes nevar tikt attēlotas vai atskaņotas tikai ar kameru vien?

⁽¹⁾ Padomes 1987. gada 23. jūlija Regula (EEK) Nr. 2658/87 par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu (OV L 256, 1. lpp.) Komisijas 2010. gada 5. oktobra Regulas (ES) Nr. 861/2010 un Komisijas 2011. gada 27. septembra Regulas (ES) Nr. 1006/2011 redakcijā (OV L 284, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2014. gada 4. februāra spriedumu apvienotajās lietās T-604/11 un T-292/12 *Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)* 2014. gada 11. aprīlī iesniedza *Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug*

(Lieta C-182/14 P)

(2014/C 223/03)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Mega Brands International, Luxembourg, Zweigniederlassung Zug* (pārstāvji – A. Nordemann, M. C. Maier, Rechtsanwältin)

Otrs lietas dalībnieks: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto Vispārējās tiesas 2014. gada 4. februāra spriedumu daļā, kas attiecas uz lietu T-292/12;
- nepieciešamības gadījumā nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja balsta savu apelācijas sūdzību uz vienu pamatu, apgalvojot, ka ir pārkāpts Padomes 2009. gada 26. februāra Regulas (EK) Nr. 207/2009⁽¹⁾ par Kopienas preču zīmi 8. panta 1. punkta b) apakšpunkts.

It īpaši apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo:

- 1) veicot visaptverošu vērtējumu, nav ņēmusi vērā vai pat pieminējusi, ka agrākā preču zīme “MAGNET 4” ietver ciparu “4”;
- 2) sprieduma 22. un 25. punktā elementu “MAGNET” ir uzskatījusi par agrākās preču zīmes “MAGNET 4” dominējošo elementu;
- 3) 25. punktā ir piemērojusi atšķirīgus standartus, lai novērtētu apzīmējumu “MAGNET 4” un “MAGNEXT” fonētisko un vizuālo līdzību;
- 4) 35. punktā, visaptveroši novērtējot sajaukšanas iespēju, nav ņēmusi vērā nozīmīgu faktoru savstarpējo saistību, it īpaši agrākās preču zīmes “MAGNET 4” zemo atšķirtspējas pakāpi, apzīmējumu “MAGNET 4” un “MAGNEXT” konceptuālās līdzības neesamību un apzīmējumu necīģo fonētisko un vizuālo līdzību;
- 5) 35. punktā nav norādījusi pamatotus iemeslus attiecībā uz apzīmējumu “MAGNET 4” un “MAGNEXT” sajaukšanas iespējas esamību.

⁽¹⁾ OV L 78, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 15. aprīlī iesniedza *Juzgado de Primera Instancia n° 58 de Madrid* (Spānija) – *Juan Pedro Ludeña Hormigos/Banco de Santander, S.A.*

(Lieta C-188/14)

(2014/C 223/04)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de Primera Instancia n°58 de Madrid

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Juan Pedro Ludeña Hormigos*

Atbildētāja: *Banco de Santander, S.A.*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai 13. novembra Likuma 16/09 par maksājumu pakalpojumiem 22.1 pants, ciktāl tas atļauj bankas iestādei noteikt un/vai paaugstināt pakalpojumu maksu, grozot sākotnējos nosacījumus, par kuriem puses vienojušās, ir saderīgs ar Kopienu tiesību normām?
- 2) Vai lietotāja iespēja izbeigt līgumu bez maksas ir pietiekama šī lietotāja aizsardzība?
- 3) Vai līguma noteikumi, par kuriem puses vienojušās, kas ietver tādas pašas iespējas kā tās, kas paredzētas pirmajā jautājumā minētajā tiesību normā, ir tiesiski?
- 4) Visbeidzot, gadījumā, ja atbilde uz iepriekš minētajiem jautājumiem ir apstiprinoša – vai divu mēnešu ilgs paziņojuma termiņš ir saderīgs ar Kopienu tiesību normām?

Prasība, kas celta 2014. gada 16. aprīlī – Eiropas Komisija/Dānijas Karaliste

(Lieta C-190/14)

(2014/C 223/05)

Tiesvedības valoda – *dāņu*

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – *E. Manhaeve* un *U. Nielsen*)

Atbildētāja: Dānijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, npublicējot galīgos upju baseinu apsaimniekošanas plānus līdz 2009. gada 22. decembrim un nenosūtīt to kopijas Komisijai līdz 2010. gada 22. martam, un jebkurā gadījumā neinformējot par tiem Komisiju, Dānijas Karaliste nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 23. oktobra Direktīvā 2000/60/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai ūdens resursu politikas jomā ⁽¹⁾, paredzētos pienākumus;
- piespriest Dānijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Dānija ir vairakkārt atzinusi – pēdējo reizi, 2013. gada 18. decembrī atbildot uz Komisijas papildu argumentēto atzinumu, – ka nevienam no Dānijas četru upju baseinu apgabaliem šobrīd nav izstrādāts upju baseinu apsaimniekošanas plāns un ka tā nav nosūtījusi Komisijai galīgo upju baseinu apsaimniekošanas plānu kopijas sešu gadu laikposmam, kas beidzas 2015. gada 22. decembrī.

Komisija uzskata, ka Dānija joprojām nav izpildījusi šīs direktīvas 13. panta 1., 2. un 6. punkta prasības. Atbilstoši Dānijas 2013. gada 8. maija atbildei direktīvas 13. panta pārkāpums varētu turpināties līdz 2014. gada maijam (apmēram 3,5 gadus pēc paredzētā termiņa beigām). Turklāt Komisija uzskata, ka Dānija joprojām nav izpildījusi direktīvas 15. panta 1. punkta prasības, atbilstoši kuram Komisijas informēšanas termiņš beidzas 2010. gada 22. martā.

⁽¹⁾ OV 2000, L 327, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 18. aprīlī iesniedza Hoge Raad der Nederlanden (Nīderlande) – T.A. van Dijk, otrs lietas dalībnieks: Staatssecretaris van Financiën

(Lieta C-197/14)

(2014/C 223/06)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītājs: T. A. van Dijk

Otrs lietas dalībnieks: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai sakarā ar valsts zemākas instances tiesas uzdotu prejudiciālu jautājumu Hoge Raad kā augstākajai tiesai ir jāvēršas Tiesā ar prejudiciālu jautājumu, vai tai ir jāgaida atbilde uz valsts zemākas instances tiesas uzdotu jautājumu, pat ja tā uzskata, ka pareizā Eiropas Savienības tiesību piemērošana tai izlemjamajā jautājumā ir tik acīmredzama, ka nepastāv saprātīgas šaubas par to, kā ir jāatbild uz šo jautājumu?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir jābūt apstiprinošai, vai sociālā nodrošinājuma jomā kompetentajām Nīderlandes iestādēm ir saistoša citas dalībvalsts kompetentas iestādes izdota apliecība E101, pat ja runa ir par Reinas kuģinieku, kādēļ Regulas Nr. 1408/71⁽¹⁾, uz kuru attiecas šī apliecība, normas par piemērojamo tiesisko regulējumu nav piemērojamas saskaņā ar šīs regulas 7. panta 2. punkta ievadu un a) apakšpunktu?

⁽¹⁾ Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 22. aprīlī iesniedza Curtea de Apel Cluj (Rumānija) – Smaranda Bara e altri/Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

(Lieta C-201/14)

(2014/C 223/07)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel Cluj

Pamatlietas puses

Prasītāji: Smaranda Bara u.c.

Atbildētāji: Presidente della Casa Națională de Asigurări de Sănătate, Casa Națională de Asigurări de Sănătate (CNAS), Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tāda valsts nodokļu iestāde kā iestāde, kura pārstāv kompetento dalībvalsts ministriju, ir finanšu iestāde LESD 124. panta izpratnē?
- 2) Vai to, ka valsts nodokļu iestāde nodod datubāzi par dalībvalsts pilsoņu gūtajiem ienākumiem citai šīs dalībvalsts iestādei, var reglamentēt ar administratīvajiem aktiem pielīdzināmu aktu, proti, protokolu, kas noslēgts starp valsts nodokļu iestādi un citu valsts iestādi, bet ne tādu, kas paredz privilēģētu režīmu, kā noteikts LESD 124. pantā?

- 3) Vai tādas datubāzes nodošana, kuras mērķis ir dalībvalsts pilsoņiem noteikt pienākumu maksāt sociālā nodrošinājuma iemaksas, dalībvalsts iestādei, kuras labā šāda nodošana ir veikta, ietilpst uzraudzības apsvērumu jēdzienā LESD 124. panta izpratnē?
- 4) Vai personas datus var apstrādāt iestādes, kurām šie dati nav domāti, ja šāda darbība retroaktīvi rada finansiālus zaudējumus?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 25. aprīlī iesniedza Audiencia Provincial Navarra (Spānija) – Antonia Valdivia Reche/Banco de Valencia S.A.

(Lieta C-208/14)

(2014/C 223/08)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Audiencia Provincial Navarra

Pamatlietas puses

Prasītāja: Antonia Valdivia Reche

Atbildētāja: Banco de Valencia S.A.

Prejudiciālais jautājums

Vai tad, ja ir atzīts noteikuma, kurā nokavējuma procentu likme noteikta 29 % apmērā, negodīgais raksturs, Direktīvas 93/13/EEK⁽¹⁾ 6. panta 1. punkts valsts tiesai uzliek pienākumu to pasludināt par spēkā neesošu bez iespējas grozīt norunāto procentu likmi, pat tad, ja to skaidri lūdzis viens no atbildētajiem patērētājiem?

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīva 93/12/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos. OV L 95, 29. lpp.

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Eiropas Komisija/Īrija

(Lieta C-217/14)

(2014/C 223/09)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – P. Hetsch, L. Flynn un K. Herrmann)

Atbildētāja: Īrija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka saistībā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 13. jūlija Direktīvu 2009/72/EK⁽¹⁾ par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu, Īrija līdz, vēlākais, 2011. gada 3. martam nav pieņēmusi tiesību normas, ar kurām tiktu transponētas tās 2. panta 8., 18., 21., 22., 32., 33. un 34. punktā paredzētās definīcijas un prasības, kas paredzētas 9. panta 1.–7. un 12. punktā kopsakarā ar 9. panta 11. punktu, 16. panta otrajā un trešajā teikumā, kā arī 16. panta 2. un 3. punktā, 38. panta 1. punkta otrajā teikumā, 39. panta 1., 4. un 8. punktā, 40. panta 1., 3., 5. un 7. punktā vai, katrā ziņā, nav informējusi Komisiju par šādiem pasākumiem, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir paredzēti šīs direktīvas 49. panta 1. punktā;

- uzlikt Īrijai soda maksājumu saskaņā ar LESD 260. panta 3. punktu EUR 20 358 dienā no Tiesas sprieduma pasludināšanas datuma un šis maksājums ir jāemaksā Savienības pašu resursu kontā par to, ka nav izpildīts tās pienākums paziņot par direktīvas, kas pieņemta saskaņā ar likumdošanas procedūru, transponēšanas pasākumiem;
- piespriest Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas transponēšanai paredzētais termiņš beidzās 2011. gada 3. martā.

⁽¹⁾ OV L 211, 55. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 5. maijā iesniedza High Court of Ireland (Īrija) –
Kuldip Singh, Denzel Nnjume, Khaled Aly/Minister for Justice and Equality**

(Lieta C-218/14)

(2014/C 223/10)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

High Court of Ireland

Pamatlietas puses

Prasītāji: *Kuldip Singh, Denzel Nnjume, Khaled Aly*

Atbildētājs: *Minister for Justice and Equality*

Ieinteresētā puse: *The Immigrant Council of Ireland*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Ja laulība starp Savienības un trešo valstu pilsoņiem tiek izbeigta ar laulības šķiršanu, kas notikusi pēc Savienības pilsoņa izceļošanas no uzņemošās dalībvalsts, kur Savienības tiesības īstenoja Savienības pilsonis, un ir piemērojams Padomes Direktīvas 2004/38/EK ⁽¹⁾ 7. pants un 13. panta 2. punkta a) apakšpunkts, vai pēc tam trešās valsts pilsonis saglabā uzturēšanās tiesības uzņemošajā dalībvalstī? Ja atbilde ir noliedzoša: vai trešās valsts pilsonim ir uzturēšanās tiesības uzņemošajā dalībvalstī laika posmā pirms laulības šķiršanas pēc Savienības pilsoņa izbaukšanas no uzņemošās dalībvalsts?
- 2) Vai Direktīvas 2004/38/EK 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta prasības ir izpildītas, ja laulātais, kas ir Savienības pilsonis, apgalvo, ka viņam ir pietiekami līdzekļi Direktīvas 8. panta 4. punkta izpratnē, ko daļēji veido laulātā, kas ir trešās valsts pilsonis, līdzekļi?
- 3) Ja atbilde uz otro jautājumu ir noliedzoša: vai tādām personām kā prasītāji saskaņā ar Savienības tiesībām (neņemot vērā Direktīvu) ir tiesības strādāt uzņemošajā dalībvalstī, lai nodrošinātu vai veidotu "pietiekamus līdzekļus" Direktīvas 7. panta izpratnē?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīva 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (OV L 158, 77. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 6. maijā iesniedza *Employment Tribunals, Birmingham* (Apvienotā Karaliste) – *Kathleen Greenfield/The Care Bureau Ltd*

(Lieta C-219/14)

(2014/C 223/11)

Tiesvedības valoda – angļu

Iesniedzējtiesa

Employment Tribunals, Birmingham

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Kathleen Greenfield*

Atbildētāja: *The Care Bureau Ltd*

Prejudiciālie jautājumi

- (i) Vai “*pro rata temporis* princips”, kā tas izklāstīts Pamat nolīguma 4. klauzulas 2. punktā, ir jāinterpretē kā tāds, saskaņā ar kuru valsts tiesību normas (tādai kā Darba laika noteikumu 13., 13.A un 14. noteikums) ietekmei jābūt tādai, ka apstākļos, kad tiek palielināts darba ņēmēja darba laiks, jau uzkrātā atvaļinājuma apmērs ir jāmaina proporcionāli jaunajam darba laikam, kā rezultātā darba ņēmējam, kurš palielina savu darba laiku, ir tiesības uz uzkrātā atvaļinājuma pārrēķināšanu atbilstoši palielinātajam darba laikam?
- (ii) Vai Pamat nolīguma 4. klauzulas 2. punkts vai Darba laika direktīvas ⁽¹⁾ 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar tiem tiek aizliegts ar valsts tiesību normām (tādām kā Darba laika noteikumu 13., 13.A un 14. noteikumi) paredzēt, ka apstākļos, kad tiek palielināts darba ņēmēja darba laiks, jau uzkrātais atvaļinājums ir jāmaina proporcionāli jaunajam darba laikam, kā rezultātā darba ņēmējam, kurš palielina savu darba laiku, ir tiesības uz uzkrātā atvaļinājuma pārrēķināšanu atbilstoši palielinātajam darba laikam?
- (iii) Ja atbilde uz (i) un/vai (ii) jautājumu ir apstiprinoša, vai pārrēķini ir piemērojami tikai tai atvaļinājuma aprēķina gada daļai, kuras laikā darba ņēmējs strādāja palielināto darba laiku, vai kādam citam laika posmam?
- (iv) Vai, aprēķinot darba ņēmēja izmantoto atvaļinājumu, Pamat nolīguma 4. klauzulas 2. punkts vai Darba laika direktīvas 7. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar tiem valsts tiesību normu (tādu kā Darba laika noteikumu 13., 13.A un 14. noteikumi) iedarbībai ir jābūt tādai, ka ar tām tiek paredzēta atšķirīga pieeja, aprēķinot darba ņēmēja pabalstu tiesību uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu gadījumā, pārtraucot darba attiecības, un aprēķinot darba ņēmēja atlikušās tiesības uz ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu, ja viņš turpina darba attiecības?
- (v) ja atbilde uz (iv) jautājumu ir apstiprinoša, ar ko atšķiras piemērojamās pieejas?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīva 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 7. maijā iesniedza *Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria* (Spānija) – *Tecom Mican S.L./Man Diesel & Turbo SE*

(Lieta C-223/14)

(2014/C 223/12)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Las Palmas de Gran Canaria

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Tecom Mican S.L.*

Atbildētājs: *Man Diesel & Turbo SE*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai dokumentu, kas ir tikai un vienīgi privāts, var uzskatīt par “ārpustiesas dokumentu” Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulas Nr. 1393/2007⁽¹⁾ 16. panta izpratnē, lai gan to nav sagatavojusi tiesu sistēmai piederoša valsts iestāde vai ierēdnis?
- 2) Apstiprinošas atbildes gadījumā – vai par ārpustiesas dokumentu var uzskatīt ikvienu privātu dokumentu vai arī tam ir jāatbilst kādām konkrētām prasībām?
- 3) Gadījumā, ja privātais dokuments atbilstu šādām prasībām, – vai Savienības pilsonis var pieprasīt tā izsniegšanu saskaņā ar šī brīža Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulas Nr. 1393/2007 16. pantā paredzēto procedūru, ja tas izsniegšanu jau ir veicis, izmantojot citu tiesu sistēmai piederošu valsts iestādi, piemēram, notāru?
- 4) Visbeidzot, vai Regulas Nr. 1393/2007 16. panta mērķiem ir jāņem vērā, ka minētā sadarbība ir starpvalstu mērogā un tā ir vajadzīga iekšējā tirgus pareizai darbībai? Kādos gadījumos ir jāuzskata, ka sadarbība ir “starpvalstu mērogā un tā ir vajadzīga iekšējā tirgus pareizai darbībai”?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regula (EK) Nr. 1393/2007 par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000 (OV L 324, 79. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 8. maijā iesniedza Tribunal d’instance de Dieppe (Francija) – Facet SA/Jean Henri

(Lieta C-225/14)

(2014/C 223/13)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal d’instance de Dieppe

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Facet SA*

Atbildētājs: *Jean Henri*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 23. aprīļa Direktīvas 2008/48/EK⁽¹⁾ par patēriņa kredītliģumiem 22. pants, ko interpretē, ņemot vērā Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvu 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju liģumos⁽²⁾, aizliedz tādu standarta klauzulu ietveršanu kredītliģumos un to piemērošanu, ar kurām patērētājs atzīst aizdevēja pienākumu izpildi?
- 2) Vai Kopieniu tiesību vispārējais efektivitātes princips un Direktīvas 2008/48/EK 22. pants, ko interpretē, ņemot vērā Padomes 1993. gada 5. aprīļa Direktīvu 93/13/EEK, nepieļauj to, ka aizdevējs var pierādīt savu pienākumu izpildi pirms liģuma noslēģšanas un savu liģumsaistību izpildi tikai ar kredītliģumos ietvertām standarta klauzulām, ar kurām patērētājs atzīst aizdevēja pienākumu izpildi, neuzrādot paša aizdevēja sagatavotus un aizņēmējam izsnieģtus dokumentus?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 23. aprīļa Direktīva 2008/48/EK par patēriņa kredītliģumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK (OV L 133, 66. lpp.).

⁽²⁾ OV L 95, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 14. maijā iesniedza Tribunal du travail de Liège (Beļģija) – Abdoulaye Amadou Tall/Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

(Lieta C-239/14)

(2014/C 223/14)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal du travail de Liège

Pamatlietas puses

Pieteicējs: Abdoulaye Amadou Tall

Atbildētājs: Centre public d'action sociale de Huy (CPAS de Huy)

Prejudiciālais jautājums

Atbilstoši Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès du territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers 39/1. pantam, skatot to kopsakarā ar šī paša likuma 39/2. panta 1. punkta trešo daļu, 39/76. pantu, 39/82. panta 4. punkta otrās daļas d) punktu un 57/6/2. pantu, atteikumu izskatīt vairākkārtēju patvēruma pieteikumu var pārsūdzēt vienīgi ar pieteikumu par atcelšanu un par [izpildes] apturēšanu ārkārtējas steidzamības kārtībā. Vai šie pieteikumi, ja tie nav ne pieteikumi administratīvajai tiesai strīdus kārtībā [recours de plein contentieux], ne arī pieteikumi ar apturošu iedarbību, un patvēruma meklētājam to izskatīšanas laikā nav ne uzturēšanās tiesību, ne materiālās palīdzības, ir saderīgi ar prasībām, kas ir ietvertas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā un Padomes 2005. gada 1. decembra Direktīvas 2005/85 par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu ⁽¹⁾, 39. pantā, kuros ir paredzētas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību?

⁽¹⁾ OV L 326, 13.12.2005.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-302/11 HeidelbergCement AG/Eiropas Komisija 2014. gada 22. maijā iesniedza HeidelbergCement AG

(Lieta C-247/14)

(2014/C 223/15)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: HeidelbergCement AG (pārstāvji – U. Denzel, C. von Köckritz, P. Pichler, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu pilnībā atcelt Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, lietā COMP/39520 – Cements un saistītie produkti, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;
- pakārtoti otrajam prasījumam, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna sprieduma taisīšanai atbilstoši vērtējumam Tiesas spriedumā;
- jebkurā gadījumā piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir iesniegta par Vispārējās tiesas 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-302/11. Spriedums ticis paziņots apelācijas sūdzības iesniedzējai 2014. gada 14. martā. Spriedumā Vispārējā tiesa ir noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, kas celta par Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, lietā COMP/39520 – Cements un saistītie produkti.

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza septiņus pamatus:

Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot nepietiekami pārbaudījusi un kļūdaini piemērojusi prasības saistībā ar lēmuma par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003⁽¹⁾ 18. panta 3. punktam mērķa noteikšanu. Tā neesot pietiekami izvērtējusi lēmuma par informācijas pieprasīšanu tekstu un neesot ņēmusi vērā prasības attiecībā uz Komisijas pienākumu norādīt pamatojumu.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl tā balstījās uz to, ka pienākuma norādīt pamatojumu prasības, kas izriet no LESD 296. panta otrās daļas, varēja tikt samazinātas ar Regulas Nr. 1/2003 18. pantu. Ar šādu pamatojumu Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi iebildumu par to, ka neesot ticis norādīts pamatojums izvēlei izmantot lēmumu par informācijas pieprasīšanu. Tāpat arī iebildumu par neesošu pamatojumu par termiņu noteikšanu Vispārējā tiesa neesot pietiekami pārbaudījusi. Tās sprieduma pamatojuma teksts ir identisks tā sprieduma tekstam, kas taisīts vienlaicīgi notiekošajā tiesvedībā, kurā iebildums esot bijis būtiski atšķirīgs.

Treškārt, Vispārējā tiesa neesot pietiekami pārbaudījusi "vajadzīgumu" Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta pirmā teikuma izpratnē, jo uzskatīja, ka Komisijai nav detalizēti jāizskaidro visi netiešie pierādījumi. Turklāt tā esot uzlikusi nepamatotas prasības attiecībā uz saikni starp pamatotām aizdomām par pārkāpuma izdarīšanu un pieprasītās informācijas vajadzīgumu. Tāpat tā esot kļūdaini interpretējusi Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta pirmo teikumu, jo tā uzskatīja, ka nebija jāpārbauda, vai pieprasītā informācija ir piemērojama. Turklāt tādēļ esot tikušas apdraudētas tiesības pārskatīt lēmumu, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta trešā teikuma.

Ceturtkārt, Vispārējā tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta pirmais teikums ir juridiskais pamats Komisijas pieprasījumam par tās informācijas savākšanu, sakārtošanu un pārbaudi, kas nav bijusi apelācijas sūdzības iesniedzējas rīcībā.

Piektkārt, Vispārējā tiesa esot noraidījusi iebildumu par pārāk īso termiņu atbildes sniegšanai, abstrakti atsaucoties uz apelācijas sūdzības iesniedzējas ekonomisko stāvokli un tādēļ norādot nepietiekamu un nesaskanīgu pamatojumu.

Sestkārt, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi noteiktības aspektu attiecībā uz Savienības tiesību aktiem, ciktāl tā ir uzskatījusi, ka lēmums par informācijas pieprasīšanu ir pietiekami noteikts, lai arī pati ir atzinusi, ka tajā uzdotie jautājumi bija formulēti neskaidri. Turklāt tā neesot pārbaudījusi īpašus iebildumus par trūkstošo pamatojumu un apdraudējusi tiesības pārskatīt lēmumu (skat. Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punkta trešo teikumu).

Septītkārt, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesības uz aizstāvību, jo tā uzskatīja, ka tai ir jāveic novērtējums, ko Komisija būtu varējusi izmantot saistībā ar ekonomisko apstākļu analīzi, lai pierādītu Savienības tiesību aizliegto vienošanos jomā pārkāpumu, par kuru tai bijušas aizdomas.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003 L 1, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-306/11 *Schwenk Zement KG*/Eiropas Komisija 2014. gada 23. maijā iesniedza *Schwenk Zement KG*

(Lieta C-248/14 P)

(2014/C 223/16)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Schwenk Zement KG* (pārstāvji – M. Raible un S. Merz, advokāti)

Otra lietas dalībiece: Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas (septītā palāta) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-306/11, ciktāl ar to tika noraidīta apelācijas sūdzības iesniedzējas prasība;
- saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu pilnībā atcelt Eiropas Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, lietā COMP/39520 – Cements un saistītie produkti, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju;
- pakārtoti otrajam prasījumam, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai jauna sprieduma taisīšanai atbilstoši vērtējumam Tiesas spriedumā;
- jebkurā gadījumā piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus Vispārējā tiesā un Tiesā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzība ir iesniegta par Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk tekstā – “Tiesa”) 2014. gada 14. marta spriedumu lietā T-306/11, ciktāl tas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzēju. Spriedums ticis paziņots *SCHWENK Zement AG* 2014. gada 14. martā. Spriedumā Tiesa ir daļēji apmierinājusi un daļēji noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību, kas celta par Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2367, galīgā redakcija, par Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003⁽¹⁾ 18. panta 3. punkta piemērošanas procedūru (Lieta 39520 – Cements un saistītie produkti).

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, izvērtējot Komisijas rīcību, Vispārējā tiesa nav ievērojusi samērīguma principu. Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Savienības tiesības, ciktāl tā neesot ievērojusi hierarhiju, kas ir raksturīgs samērīguma principam un atbilstoši kuram šaubu gadījumā ir jāpiemēro līdzeklis, kas no abiem ir mazāk ierobežojošs. Vispārējā tiesa, atsaukdamās uz vislielāko pārliecību par informācijas iegūšanu, esot nospriedusi, ka var vērsties tieši pret apelācijas sūdzības iesniedzēju, pieņemot lēmumu par informācijas pieprasīšanu atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. panta 3. punktam. Tas pietiekami neatbilstot samērīguma principam.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot veikusi nepietiekamu konkrētā gadījuma pārbaudi un tādējādi neesot ņēmusi vērā būtiskus apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus. Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi konkrēto gadījumu un neesot ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas īpašos apstākļus. Tieši otrādi, Vispārējā tiesa esot balstījies uz cementa ražotāju vairākumu.

Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, neievērojot pienākumu norādīt pamatojumu, esot uzskatījusi par pietiekamiem Komisijas formāli norādītos argumentus. Vispārējā tiesa nesot ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu divos aspektos. Pirmām kārtām, tā neesot ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, kas attiecībā uz Komisijas tiesību aktiem izriet no LESD 296. panta otrās daļas un Regulas Nr. 1/2003 18. panta. Otrām kārtām, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu attiecībā uz pašas argumentāciju. Visbeidzot Vispārējās tiesas vērtējuma dēļ nav iespējams pārbaudīt, vai ir ticis ievērots samērīguma princips. Ja Vispārējās tiesas spriedums šajā ziņā tiktu apstiprināts, samērīguma princips saistībā ar izmeklēšanas pasākumiem atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 18. pantam zaudētu savu saturu.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003 L 1, 1. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Prasība, kas celta 2014. gada 13. martā – *Søndagsavisen A/S*/Komisija

(Lieta T-167/14)

(2014/C 223/17)

Tiesvedības valoda – dāņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Søndagsavisen A/S* (Søborg, Dānija) (pārstāvji – M. Honoré un C. Fornø, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Komisijas 2013. gada 20. novembra lēmumu necelt iebildums pret Dānijas producēšanas un inovāciju atbalstu drukātajai presei (SA.36366);
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītāja, kas ir atbalsta saņēmēju konkurente, apgalvo, ka Komisijai būtu bijis jākonstatē, ka bija šaubas par paziņotā pasākuma saderīgumu ar kopējo tirgu, un ka Komisijai tādēļ būtu bijis jāpieņem lēmums sākt oficiālās izmeklēšanas procedūru: skat. LESD 108. panta 2. punktu un procesuālās regulas 4. panta 4. punktu.⁽¹⁾ To neizdarot, Komisija nav ievērojusi prasītājas procesuālās tiesības saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu.

Lai pamatotu savu argumentu, ka pastāvēja pamatotas šaubas par shēmas saderīgumu ar iekšējo tirgu, prasītāja izvirza trīs pamatus:

- Komisija nav pilnībā izvērtējusi, vai shēma bija atbilstoša, lai nodrošinātu ziņu saturu, kas sniegts Dānijas iedzīvotājiem, izplatīšanu, tādējādi atbalstot demokrātisko procesu;
- apstrīdētajā lēmumā katrā ziņā nav sniegts pietiekams pamatojums saistībā ar atbilstību; un
- Komisija nav ņēmusi vērā šīs shēmas izraisītās konkurenci kropļojošās sekas attiecībās starp bezmaksas laikrakstiem un maksas laikrakstiem.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus līguma par Eiropas savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV 1999, L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 15. aprīlī – *Deutsche Edelstahlwerke*/Komisija

(Lieta T-230/14)

(2014/C 223/18)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Deutsche Edelstahlwerke GmbH* (Witten, Vācija) (pārstāvji – S. Altenschmidt un H. Janssen, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārlicinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklausiņam principa pārkāpums

- 4. Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 17. aprīlī – ArcelorMittal Hamburg u.c./Komisija

(Lieta T-235/14)

(2014/C 223/19)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: ArcelorMittal Hamburg GmbH (Hamburga, Vācija), Bregal Bremer Galvanisierungs GmbH (Brēmene, Vācija), ArcelorMittal Hochfeld GmbH (Duisburg, Vācija) un ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg, Vācija) (pārstāvji –H. Janssen un G. Engel, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “*EEG*”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītājas it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītājas.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašātam principa pārkāpums

- Prasītājas arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājām iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 16. aprīlī – Kronotex u.c./Komisija

(Lieta T-236/14)

(2014/C 223/20)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Kronotex GmbH & Co. KG (Heiligengrabe, Vācija), Kronoply GmbH (Heiligengrabe) un K Face GmbH (Heiligengrabe) (pārstāvji – H. Janssen un G. Engel, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītājas it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklausiņam principa pārkāpums

- Prasītājas arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājām iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 17. aprīlī – Steinbeis Papier/Komisija

(Lieta T-237/14)

(2014/C 223/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Steinbeis Papier GmbH (Glückstadt, Vācija) (pārstāvji – H. Janssen un G. Engel, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašītam principa pārkāpums

- Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-73/12 Bodson u.c./EIB 2014. gada 22. aprīlī iesniedza Jean-Pierre Bodson u.c.

(Lieta T-240/14 P)

(2014/C 223/22)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Jean-Pierre Bodson (Luksemburga, Luksemburga); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francija); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francija); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luksemburga); Evangelos Kourgiās (Senningerberg, Luksemburga); Manuel Sutil (Luksemburga); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburga) un Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburga) (pārstāvis – L. Levi, avocat)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Investīciju banka

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-73/12;
- līdz ar to – apmierināt prasītāju prasījumus pirmajā instancē un attiecīgi
 - atcelt lēmumus piemērot prasītājiem EIB Direktoru padomes 2011. gada 13. decembra lēmumu, ar kuru tiek noteikts ierobežots algu pieaugums līdz 2,8 % un EIB Vadības komitejas 2012. gada 14. februāra lēmumu, ar kuru tiek noteikta nopelnu skala, kas ietver 1 % algas zaudējumu – lēmumi ir ietverti 2012. gada aprīļa algas lapās, kā arī tādā pašā mērā atcelt visus lēmumus, kas ir ietverti vēlākās algas lapās;
 - tādējādi,
 - piespriest atbildētājam samaksāt darba samaksas starpību, kas radusies iepriekš minētā EIB Direktoru padomes 2011. gada 13. decembra lēmuma un EIB Vadības komitejas 2012. gada 14. februāra lēmuma rezultātā, saistībā ar piemērošanu iepriekšējai algas sistēmai; šo darba samaksas starpību palielināt par nokavējuma procentiem, sākot ar 2012. gada 12. aprīli un tad – katra mēneša 12. datumā – līdz pilnīgai samaksai, izmantojot ECB procentu likmi, kas palielināta par trīs punktiem;
 - piespriest atbildētājam atlīdzināt zaudējumus par kaitējumu, kas radies sakarā ar pirktspējas zudumu, šo kaitējumu novērtējot *ex aequo et bono* un pagaidām to nosakot 1,5 % apmērā no katra prasītāja ikmēneša atalgojuma;
 - piespriest EIB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- Piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir noticis pārkāpums saistībā ar atšķirību starp darba attiecībām uz līguma pamata un ierēdņa darba attiecībām, darba attiecību pamatnosacījumu pārkāpums un saprašanās memoranda juridiskās kvalifikācijas pārkāpums.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka pastāv pretrunas Civildienesta tiesas nolēmumā un ir notikusi lietas faktu sagrozīšana.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās paļāvības, atpakaļejoša spēka neesamības un paredzamības princips, kā arī ir notikusi lietas faktu sagrozīšana.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir izdarīts pārkāpums, pārbaudot acīmredzamu kļūdu vērtējumā, un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

**Apelācijas sūdzība, ko par Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-83/12
Bodson u.c./EIB 2014. gada 22. aprīlī iesniedza Jean-Pierre Bodson u.c.**

(Lieta T-241/14 P)

(2014/C 223/23)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēji: Jean-Pierre Bodson (Luksemburga, Luksemburga); Dalila Bundy (Cosnes-et-Romain, Francija); Didier Dulieu (Roussy-le-Village, Francija); Marie-Christel Heger (Nospelt, Luxembourg); Evangelos Kourgias (Senningerberg, Luksemburga); Manuel Sutil (Luksemburga); Patrick Vanhoudt (Gonderange, Luksemburga) un Henry von Blumenthal (Bergem, Luksemburga) (pārstāvis – L. Levi, avocat)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Investīciju banka

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Savienības Civildienesta tiesas 2014. gada 12. februāra spriedumu lietā F-83/12;
- līdz ar to – apmierināt prasītāju prasījumus pirmajā instancē un attiecīgi
 - atcelt lēmumus piešķirt prasītājiem piemaksu, piemērojot jauno darbības uzlabošanas sistēmu, kas paredzēta Direktoru padomes 2010. gada 14. decembra lēmumā un Vadības komitejas 2010. gada 9. novembra un 2011. gada 16. novembra lēmumos, atsevišķais piemērošanas lēmums ir ietverts 2012. gada aprīļa paziņojumā, kas ieinteresētajām personām darīts zināms, agrākais, 2012. gada 22. aprīlī;
 - tādējādi,
 - piespriest atbildētājam samaksāt darba samaksas starpību, kas radusies Direktoru padomes 2010. gada 14. decembra lēmuma un Vadības komitejas 2010. gada 9. novembra un 2011. gada 16. novembra lēmumu rezultātā, saistībā ar piemērošanu iepriekšējai prēmiju sistēmai; šo darba samaksas starpību palielināt par nokavējuma procentiem, sākot ar 2012. gada 22. aprīli līdz pilnīgai samaksai, izmantojot ECB procentu likmi, kas palielināta par trīs punktiem;
 - piespriest atbildētājam atlīdzināt zaudējumus par kaitējumu, kas radies sakarā ar pirkjspējas zudumu, šo kaitējumu novērtējot *ex aequo et bono* un pagaidām to nosakot 1,5 % apmērā no katra prasītāja ikmēneša atalgojuma;
 - tā kā izskatāmajā lietā atbildētāja tos nav brīvprātīgi iesniegusi saskaņā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem, , aicināt atbildētāju iesniegt šādus dokumentus:
 - EIB Direktoru padomes 2011. gada 13. decembra sanāksmes protokolu;
 - Personāla nodaļas projektus, kas izstrādāti 2011. gada 22. jūnijā (RH/P&O/2011–119), 2011. gada 20. oktobrī (RH/P&O/2011–74) un 2012. gada 25. janvārī;
 - piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;
- Piespriest atbildētājam atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Savas apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēji izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka tiesvedība ir bijusi nelikumīga, ciktāl Civildienesta tiesa ir atteikusies īstenot prasītāju pieprasītos organizatoriskos pasākumus.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir noticis pārkāpums saistībā ar atšķirību starp darba attiecībām uz līguma pamata un ierēdņa darba attiecībām, darba attiecību pamatnosacījumu pārkāpums, saprašanās memoranda juridiskās kvalifikācijas pārkāpums, lietas faktu sagrozīšana un tiesas pienākuma sniegt pamatojumu pārkāpums.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir noticis iegūto tiesību un tiesiskās paļāvības principa pārkāpums, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts tiesiskās noteiktības, atpakaļejoša spēka neesamības un paredzamības principi, kā arī noticis rūpības pienākuma un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka izdarīts pārkāpums acīmredzamas kļūdas vērtējumā pārbaudē un lietas faktu sagrozīšana.

Prasība, kas celta 2014. gada 24. aprīlī – Luksemburga/Komisija**(Lieta T-258/14)**

(2014/C 223/24)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Luksemburgas Lielhercogiste (pārstāvji – L. Delvaux, pārstāvis, kuram palīdz P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck, advokāti, un D. Slater, solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu un pamatotu;
- atcelt Komisijas 2014. gada 24. marta lēmumu, ar kuru Luksemburgai noteikts pienākums sniegt informāciju saistībā ar iepriekšēju lēmumu nodokļu jomā pieņemšanas praksi;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz atcelt Komisijas lēmumu C (2014) 1986, galīgā redakcija, ar kuru tā prasītājam saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999⁽¹⁾ 10. panta 3. punktu nosaka pienākumu iesniegt iepriekšēju lēmumu pilnīgu sarakstu, kuri 2010., 2011. un 2012. gadā adresēti Luksemburgas uzņēmumiem, kuri ietilpst uzņēmumu grupā vai juridiskā struktūrā, kurā iesaistīts viens vai vairāki uzņēmumi, kuru atrašanās vieta ir ārpus Luksemburgas Lielhercogistes.

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots Regulas Nr. 659/1999 10. panta un tiesību uz aizstāvību pārkāpums, ciktāl Komisijas rīcībā nebija minimālās informācijas, kas vajadzīga, lai pamatotu rīkojumā ietvertos informācijas pieprasījumus, lai gan tās izmeklēšanas pilnvaras esot pakļautas iepriekšējai, pietiekami uz faktiem balstītas un objektīvas informācijas esamībai, kas ļautu rasties saprātīgām šaubām attiecībā uz pārkāpuma esamību. Prasītāja norāda, ka Komisija tādējādi īsteno īstu "izziņas informācijas pieprasījumu", kas ir nesaderīgs ar tās tiesībām uz aizstāvību.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots samērīguma principa pārkāpums, ciktāl i) nepastāvot saistība starp informāciju, kas jau bija Komisijas rīcībā, un prasītājam pieprasītās informācijas raksturu un apjomu un ii) rīkojums par informācijas sniegšanu esot pārsniedzis robežas, kas būtu piemērotas un nepieciešamas Komisijas sasniedzamo mērķu īstenošanā.
3. Trešais pamats esot saistīts ar pienākuma norādīt pietiekamu pamatojumu pārkāpumu, jo Komisija nav ne izklāstījusi iemeslus, kas pamatotu apstrīdēto rīkojumu, ne skaidri norādījusi pieņemumus, kurus tā plāno pārbaudīt.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots LES 4. un 5. panta pārkāpums un dalībvalstu kompetences tiešo nodokļu jomā neievērošana.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2014. gada 24. aprīlī – Luksemburga/Komisija**(Lieta T-259/14)**

(2014/C 223/25)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Luksemburgas Lielhercogiste (pārstāvji – L. Delvaux, pārstāvis, kuram palīdz P.-E. Partsch, A. Steichen, D. Waelbroeck, advokāti, un D. Slater, solicitor)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu un pamatotu;
- atcelt Komisijas 2014. gada 24. marta lēmumu, ar kuru Luksemburgai noteikts pienākums sniegt informāciju par intelektuālā īpašuma nodokļa uzlikšanas kārtību;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar šo prasību prasītāja lūdz atcelt Komisijas lēmumu C (2014) 1987, galīgā redakcija, ar kuru tā prasītājai saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999⁽¹⁾ 10. panta 3. punktu nosaka pienākumu sniegt informāciju par intelektuālā īpašuma nodokļa uzlikšanas kārtību.

Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus, kuri būtībā ir identiski vai līdzīgi lietā T-258/14 Luksemburga/Komisija izvirzītajiem pamatiem.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 25. aprīlī – *Vattenfall Europe Mining u.c./Komisija*

(Lieta T-260/14)

(2014/C 223/26)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Vattenfall Europe Mining AG* (Cottbus, Vācija), *Vattenfall Europe Sales GmbH* (Hamburga, Vācija) un *Vattenfall GmbH* (Berlīne, Vācija) (pārstāvji –R. Karpenstein un C. Johann, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt atbilstoši LESD 264. pantam Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Vācija, Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem, C (2013) 4424, galīgā redakcija;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: valsts atbalsta LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

Pirmajā pamatā prasītājas apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini izdarījusi pieņēmumu par “valsts līdzekļu” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē izmantošanu saistībā ar finanšu plūsmām atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”).

- Ar likumā paredzētu priekšrocību, kas neietver valsts līdzekļu izmantošanu, neesot pietiekami, lai varētu konstatēt atbalsta pastāvēšanu. Nepieciešamā valsts līdzekļu izmantošana EEG piemaksas gadījumā nepastāvot, jo piemaksu maksājot tikai privātas puses un iegūtie līdzekļi nevarot tikt attiecināti uz valsti, ciktāl nepastāv nepieciešamā pastāvīgā valsts kontrole un ar to saistītā faktiskā iestāžu iesaistīšanās iespēja.

- Valsts kontrole pār EEG piemaksu savukārt esot izslēgta tikai tādēļ vien, ka piemaksas apmēru nosaka nevis valsts iestādes, bet gan to veido elektrības cena elektroenerģijas biržā un atjaunojamās elektroenerģijas apjoms, kas nonāk tajā. Turklāt valstij piektajā EEG kompensācijas mehānisma stadijā neesot nekādu iespēju ietekmēt attiecības starp elektroenerģijas piegādātāju un galīgo patērētāju. Izmaksu tālāknodešana šajā gadījumā tiek veikta tikai atbilstoši privāttiesiskām attiecībām.
- Līdz ar to, ņemot vērā būtisko saikni starp EEG piemaksas kvalificēšanu un piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem, saistībā ar tā saukto īpašo EEG kompensācijas režīmu arī nepastāv nepieciešamā valsts kontrole. To nevar radīt arī tas, ka lēmumu par kontroli pieņem *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Vācijas Federālais ekonomikas un eksporta kontroles birojs), jo šim birojam ir piešķirtas tikai apzināšanas vai konstatējošas funkcijas.
- Turklāt ar piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem valsts nav atteikusies no ienākumiem, ko tā parasti varētu saņemt. EEG kompensācijas mehānisma īpašās uzbūves dēļ īpašais piemaksas samazinājums nesamazina kopējos ienākumus no EEG piemaksas. Tieši pretēji – piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem tiek finansēts ar augstāku piemaksas apmēru par vienu neprivileģētiem galapatērētājiem piegādātās elektrības kilovatstundu.

2. Otrais pamats: selektīvas priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

Otrajā pamatā prasītājas apgalvo, ka tā sauktais īpašais EEG kompensācijas režīms – pretēji Komisijas viedoklim – nepiešķir selektīvu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Energoietilpīgu un energoneietilpīgu lietotāju nošķiršanas pamatā ir EEG piemaksas sistēmas loģika un tādēļ tā *a priori* nav selektīva. Piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem tikai kompensē īpašās neērtības, kas šiem lietotājiem bija saistītas ar EEG piemaksas paaugstināšanu atbilstoši patēriņam.

3. Trešais pamats: konkurences izkropļošanas (draudu) vai ietekmes uz tirdzniecību neesamība

Trešajā pamatā prasītājas apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms neizkropļo vai nedraud izkropļot konkurenci un ka nav tikusi ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm.

Prasība, kas celta 2014. gada 28. aprīlī – *Hydro Aluminium Rolled Products u.c./Komisija*

(Lieta T-263/14)

(2014/C 223/27)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Hydro Aluminium Rolled Products GmbH* (Grevenbroich, Vācija), *Aluminium Norf GmbH* (Neuss, Vācija) un *Trimet Aluminium SE* (Essen, Vācija) (pārstāvji – U. Karpenstein un C. Johann, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atbilstoši LESD 264. pantam atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra Lēmumu C(2013) 4424, galīgā redakcija, valsts atbalsta lietā SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Vācija, Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

Pirmajā pamatā prasītājas apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini izdarījusi pieņemumu par “valsts līdzekļu” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē izmantošanu saistībā ar finanšu plūsmām atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”).

- Komisija esot kļūdaini secinājusi, ka finanšu plūsmas atbilstoši EEG tika īstenotas, izmantojot “valsts līdzekļus” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- EEG piemaksu maksājot tikai privātas puses. Iegūtie līdzekļi arī nevarot tikt attiecināti uz valsti. Gan saistībā ar pašu EEG piemaksu, gan saistībā ar tās samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem nepastāv nepieciešamā pastāvīgā valsts kontrole un ar to saistītā faktiskā iestāžu iesaistīšanās iespēja.
- Katrā ziņā piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāms par atteikšanos no ienākumiem, ko valsts parasti varētu saņemt. Samazinājums tiek finansēts tikai no privātiem līdzekļiem, proti, ar augstāku piemaksas apmēru par vienu neprivileģētiem galapatērētājiem piegādātās elektrības kilovatstundu. Tā sauktais īpašais EEG kompensācijas režīms tādējādi neietekmē kopējos ienākumus no EEG piemaksas, bet tikai – iekšējo sloga sadalījumu.

2. Otrais pamats: selektīvas priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Otrajā pamata prasītājas apgalvo, ka tā sauktais īpašais EEG kompensācijas režīms – pretēji Komisijas viedoklim – nepiešķir selektīvu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Energoietilpīgu un energoneietilpīgu lietotāju nošķiršanas pamatā ir EEG piemaksu sistēmas loģika un tādēļ tā *a priori* nav selektīva.

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Schumacher Packaging/Komisija

(Lieta T-265/14)

(2014/C 223/28)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Schumacher Packaging GmbH* (*Schwarzenberg*, Vācija) (pārstāvji – *H. Janssen* un *G. Engel*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašātam principa pārkāpums

- Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Grupa Azoty ATT Polymers/Komisija

(Lieta T-270/14)

(2014/C 223/29)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Grupa Azoty ATT Polymers GmbH (Guben, Vācija) (pārstāvji – H. Janssen un S. Kobes, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārliecinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklašātam principa pārkāpums

- Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājai iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Styron Deutschland/Komisija

(Lieta T-271/14)

(2014/C 223/30)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Styron Deutschland GmbH (Schkopau, Vācija) (pārstāvji – H. Janssen un S. Kobes, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

— Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārlicinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklausiņam principa pārkāpums

— Prasītāja arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājam iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – P-D Glasseiden u.c./Komisija

(Lieta T-272/14)

(2014/C 223/31)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: P-D Glasseiden GmbH Oschatz (Oschatz, Vācija), P-D Interglas Technologies GmbH (Erbach, Vācija), P-D Industriegesellschaft mbH, Glasfaser Brattendorf (Wilsdruff STT Grumbach, Vācija) un Glashütte Freital GmbH (Freital, Vācija (pārstāvji – H. Janssen un G. Engel, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

— Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

— Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārlicinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītāja it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītājas.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklautam principa pārkāpums

— Prasītājas arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājām iespēju paust savu nostāju.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Lech-Stahlwerke/Komisija

(Lieta T-274/14)

(2014/C 223/32)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Lech-Stahlwerke GmbH* (Meitingen, Vācija) (pārstāvji – I. Zenke un T. Heymann, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra Lēmumu 2014/C 37/07 uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”), tā 2008. gada 25. oktobra redakcijā, kurā izdarīti grozījumi ar 2012. gada 20. decembra likuma 5. pantu, un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem, ciktāl EEG piemaksas samazinājums tādiem energoietilpīgiem lietotājiem kā prasītāja šajā lēmumā ir kvalificēts par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē no provizoriski atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums – valsts atbalsta neesamība

— Prasītāja apgalvo, ka EEG paredzētais atbalsta mehānisms kopumā un īpašais kompensācijas režīms energoietilpīgiem lietotājiem konkrēti nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nav noticis tiešs vai netiešs valsts līdzekļu piešķirums. Atbalsts tiekot finansēts vienīgi no privātiem līdzekļiem, kuru finanšu plūsmu neviena valsts iestāde nekontrolē.

2. Otrais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums – selektīvas priekšrocības energoietilpīgiem lietotājiem neesamība

— Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nepiešķir selektīvas priekšrocības energoietilpīgiem lietotājiem. Pirmkārt, lietotāji nesaņēma nekādas priekšrocības, ko tie nebūtu varējuši saņemt parastos tirgus apstākļos, jo šajos apstākļos EEG iekārtu operatoriem savu saražoto elektrību būtu jāpārdod par tirgus cenām un nekāda EEG piemaksa nepastāvētu. Otrkārt, īpašais kompensācijas režīms energoietilpīgiem lietotājiem, kurus EEG piemaksas dēļ skarot starptautiskās konkurētspējas zuduma draudi, esot vispārēji piemērojams visām ražošanas nozarēm.

3. Trešais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums – saderība ar iekšējo tirgu

— Pat ja īpašais kompensācijas režīms būtu atzīstams par atbalstu, tas atbilstoši LESD 107. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktā ietvertajiem valsts atbalsta noteikumiem katrā ziņā acīmredzami ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ņemot vērā Kopienas interesēm atbilstošo vides un klimata aizsardzības mērķi, vienlaicīgi nodrošinot ilgtspējīgu un stabilu Eiropas ekonomiku.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Drahtwerk St.Ingbert u.c./Komisija

(Lieta T-275/14)

(2014/C 223/33)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Drahtwerk St. Ingbert GmbH (St. Ingbert, Vācija), DWK Drahtwerk Köln GmbH (Ķelne, Vācija), Kalksteingrube Auersmacher GmbH (Völklingen, Vācija), Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Vācija), Stahlguss Saar GmbH (St. Ingbert) un Zentralkokerei Saar GmbH (Dillingen) (pārstāvji – S. Altenschmidt un H. Janssen, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

— Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārlicinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītājas it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītājas.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklaustam principa pārkāpums

- Prasītājas arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājām iespēju paust savu nostāju.

(¹) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Flachglas Torgau u.c./Komisija

(Lieta T-276/14)

(2014/C 223/34)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Flachglas Torgau GmbH (Torgau, Vācija), Saint-Gobain Isover G+H AG (Ludwigshafen am Rhein, Vācija) un Saint-Gobain Oberland AG (Bad Wurzach, Vācija) (pārstāvji – S. Altenschmidt un H. Janssen, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta pārkāpums

- Prasītājas apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa un īpašais kompensācijas režīms nav uzskatāmi par valsts līdzekļu vai valsts kontrolētu līdzekļu piešķirumu. Visi fakti, kuriem ir nozīme šo pasākumu kvalificēšanā, esot tikuši konstatēti pirmstiesas procedūrā starp Komisiju un Vācijas Federatīvo Republiku. Vairs neesot pastāvējušas nekādas neskaidrības, kuras Komisijai būtu bijis jāizmeklē sīkāk procedūrā atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam un Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (¹), 4. panta 4. punktam.

2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un tiesiskās noteiktības principa pārkāpums

- Prasītājas šajā ziņā apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi LESD 108. panta 1. punktu un tiesiskās noteiktības principu, piemērojot procedūru attiecībā uz jaunu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam, nevis procedūru attiecībā uz jau pastāvošu atbalstu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 17. un nākamajiem pantiem, lai pārlicinātos par savu provizorisko novērtējumu, saskaņā ar kuru EEG tika atzīts par atbalstu. Šajā ziņā prasītājas it īpaši norāda, ka Komisija 2002. gada 22. maija lēmumā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums. Pārejas no 2000. gada EEG uz 2012. gada EEG laikā nebija radušās būtiskas izmaiņas salīdzinājumā ar Komisijas 2002. gada 22. maija lēmumu. Līdz ar to savu grozīto juridisko vērtējumu Komisija varēja paust, izmantojot LESD 108. panta 1. punktā paredzēto procedūru, neskarot prasītāju.

3. Trešais pamats: Pamattiesību hartas 41. panta un tiesību tikt uzklaustītam principa pārkāpums

- Prasītājas arī apgalvo, ka atbildētāja ir pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, iepriekš nesniedzot prasītājām iespēju paust savu nostāju.

(¹) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Sabic Polyolefine/Komisija

(Lieta T-279/14)

(2014/C 223/35)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Sabic Polyolefine GmbH (Gelsenkirchen, Vācija) (pārstāvji – C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta pārkāpums īpašā kompensācijas režīma kļūdainās kvalifikācijas dēļ

- Prasītāja apgalvo, ka ar lēmumu par procedūras uzsākšanu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts un 108. pants, kā arī Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (¹), 13. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa nav uzskatāma par valsts līdzekļu piešķirumu un EEG piemaksas samazināšana energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāma par atteikšanos no valsts līdzekļiem.

- Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija savu pārbaudi ir balstījusi uz jauniem klasificēšanas parametriem, kas nav saderīgi ar tās līdzšinējā judikatūrā noteiktajiem principiem. It īpaši Komisija esot pilnībā noraidījusi kritēriju par valsts iestāžu konkrētajām rīcības tiesībām, kuram saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jābūt izpildītam, lai varētu veikt kvalificēšanu par valsts līdzekļiem, un uzskatīja, ka pietiek ar to vien, ka valsts likumdevējs ietekmē maksājumu plūsmas starp privātām pusēm un ka regulējošās iestādes uzrauga to, vai privātās puses izpilda tiesiskās prasības.
 - Turklāt Komisijai ir saistošs tās lēmums, ar kuru tā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums, un tādējādi tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot 2012. gada EEG par jaunu, nelikumīgi īstenotu atbalsta shēmu.
 - Tāpat arī Komisija nav pietiekami izvērtējusi un līdz ar to nav arī konstatējusi, ka energoietilpīgajiem lietotājiem piemērotie izņēmumi ir pamatoti, ņemot vērā 2012. gada EEG mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi, un tāpēc nebija uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.
2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 18. un 19. panta pārkāpums atbilstošu pasākumu neierosināšanas dēļ
- Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisijai, izvērtējot 2012. gada EEG, katrā ziņā vajadzēja piemērot procedūru attiecībā uz pastāvošu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu un Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantu un pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas vajadzēja piedāvāt Vācijai veikt atbilstošus pasākumus, nevis pakļaut tirgus dalībniekus ievērojamam ekonomiskajam riskam, 2012. gada EEG kvalificēšanas par jaunu, nepaziņotu atbalstu dēļ.
3. Trešais pamats: tiesību tikt uzklausītam pārkāpums
- Prasītāja arī apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja apspriesties ar to, pirms pieņemt lēmumu ar tik nopietnām juridiskām sekām.
4. Ceturtais pamats: Nepietiekams pamatojums
- Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu galvenie punkti nav atbilstoši pamatoti.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Ineos Manufacturing Deutschland u.c./Komisija

(Lieta T-280/14)

(2014/C 223/36)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Ineos Manufacturing Deutschland GmbH (Ķelne, Vācija), Ineos Phenol GmbH (Gladbeck, Vācija) un Ineos Vinyls Deutschland GmbH (Wilhelmshaven, Vācija) (pārstāvji – C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta pārkāpums īpašā kompensācijas režīma kļūdainās kvalifikācijas dēļ
 - Prasītājas apgalvo, ka ar lēmumu par procedūras uzsākšanu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts un 108. pants, kā arī Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 13. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “*EEG*”) paredzētā *EEG* piemaksa nav uzskatāma par valsts līdzekļu piešķirumu un *EEG* piemaksas samazināšana energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāma par atteikšanos no valsts līdzekļiem.
 - Prasītājas šajā ziņā norāda, ka Komisija savu pārbaudi ir balstījusi uz jauniem klasificēšanas parametriem, kas nav saderīgi ar tās līdzšinējā judikatūrā noteiktajiem principiem. It īpaši Komisija esot pilnībā noraidījusi kritēriju par valsts iestāžu konkrētajām rīcības tiesībām, kuram saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jābūt izpildītam, lai varētu veikt kvalificēšanu par valsts līdzekļiem, un uzskatīja, ka pietiek ar to vien, ka valsts likumdevējs ietekmē maksājumu plūsmas starp privātām pusēm un ka regulējošās iestādes uzrauga to, vai privātās puses izpilda tiesiskās prasības.
 - Turklāt Komisijai ir saistošs tās lēmums, ar kuru tā nebija atzinusi 2000. gada *EEG* par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums, un tādējādi tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot 2012. gada *EEG* par jaunu, nelikumīgi īstenotu atbalsta shēmu.
 - Tāpat arī Komisija nav pietiekami izvērtējusi un līdz ar to nav arī konstatējusi, ka energoietilpīgiem lietotājiem piemērotie izņēmumi ir pamatoti, ņemot vērā 2012. gada *EEG* mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi, un tāpēc nebija uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.
2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 18. un 19. panta pārkāpums atbilstošu pasākumu neierosināšanas dēļ
 - Prasītājas šajā ziņā norāda, ka Komisijai, izvērtējot 2012. gada *EEG*, katrā ziņā vajadzēja piemērot procedūru attiecībā uz pastāvošu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu un Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantu un pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas vajadzēja piedāvāt Vācijai veikt atbilstošus pasākumus, nevis pakļaut tirgus dalībniekus ievērojamam ekonomiskajam riskam, 2012. gada *EEG* kvalificēšanas par jaunu, nepaziņotu atbalstu dēļ.
3. Trešais pamats: tiesību tikt uzklautam pārkāpums
 - Prasītājas arī apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja apspriesties ar tām, pirms pieņemt lēmumu ar tik nopietnām juridiskām sekām.
4. Ceturtais pamats: Nepietiekams pamatojums
 - Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu galvenie punkti nav atbilstoši pamatoti.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Fels-Werke/Komisija

(Lieta T-281/14)

(2014/C 223/37)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Fels-Werke GmbH (Goslar, Vācija) (pārstāvji – C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriet atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta pārkāpums īpašā kompensācijas režīma kļūdainās kvalificēšanas dēļ
 - Prasītāja apgalvo, ka ar lēmumu par procedūras uzsākšanu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts un 108. pants, kā arī Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 13. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa nav uzskatāma par valsts līdzekļu piešķirumu un EEG piemaksas samazināšana energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāma par atteikšanos no valsts līdzekļiem.
 - Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija savu pārbaudi ir balstījusi uz jauniem klasificēšanas parametriem, kas nav saderīgi ar tās līdzšinējā judikatūrā noteiktajiem principiem. It īpaši Komisija esot pilnībā noraidījusi kritēriju par valsts iestāžu konkrētajām rīcības tiesībām, kuram saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jābūt izpildītam, lai varētu veikt kvalificēšanu par valsts līdzekļiem, un uzskatīja, ka pietiek ar to vien, ka valsts likumdevējs ietekmē maksājumu plūsmas starp privātām pusēm un ka regulējošās iestādes uzrauga to, vai privātās puses izpilda tiesiskās prasības.
 - Turklāt Komisijai ir saistošs tās lēmums, ar kuru tā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums, un tādējādi tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot 2012. gada EEG par jaunu, nelikumīgi īstenotu atbalsta shēmu.
 - Tāpat arī Komisija nav pietiekami izvērtējusi un līdz ar to nav arī konstatējusi, ka energoietilpīgajiem lietotājiem piemērotie izņēmumi ir pamatoti, ņemot vērā 2012. gada EEG mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi, un tāpēc nebija uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.
2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 18. un 19. panta pārkāpums atbilstošu pasākumu neierosināšanas dēļ
 - Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisijai, izvērtējot 2012. gada EEG, katrā ziņā vajadzēja piemērot procedūru attiecībā uz pastāvošu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu un Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantu un pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas vajadzēja piedāvāt Vācijai veikt atbilstošus pasākumus, nevis pakļaut tirgus dalībniekus ievērojamam ekonomiskajam riskam 2012. gada EEG kvalificēšanas par jaunu, nepazīnotu atbalstu dēļ.
3. Trešais pamats: tiesību tikt uzklausītam pārkāpums
 - Prasītāja arī apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja apspriesties ar to pirms lēmuma ar tik nopietnām juridiskām sekām pieņemšanas.
4. Ceturtais pamats: Nepietiekams pamatojums
 - Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu galvenie punkti nav atbilstoši pamatoti.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Bayer MaterialScience/Komisija**(Lieta T-282/14)**

(2014/C 223/38)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Bayer MaterialScience AG (Leverkusen, Vācija) (pārstāvji – C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta pārkāpums īpašā kompensācijas režīma kļūdainās kvalifikācijas dēļ
 - Prasītāja apgalvo, ka ar lēmumu par procedūras uzsākšanu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts un 108. pants, kā arī Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽¹⁾, 13. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa nav uzskatāma par valsts līdzekļu piešķirumu un EEG piemaksas samazināšana energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāma par atteikšanos no valsts līdzekļiem.
 - Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisija savu pārbaudi ir balstījusi uz jauniem klasificēšanas parametriem, kas nav saderīgi ar tās līdzšinējā judikatūrā noteiktajiem principiem. It īpaši Komisija esot pilnībā noraidījusi kritēriju par valsts iestāžu konkrētajām rīcības tiesībām, kuram saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jābūt izpildītam, lai varētu veikt kvalificēšanu par valsts līdzekļiem, un uzskatīja, ka pietiek ar to vien, ka valsts likumdevējs ietekmē maksājumu plūsmas starp privātām pusēm un ka regulējošās iestādes uzrauga to, vai privātās puses izpilda tiesiskās prasības.
 - Turklāt Komisijai ir saistošs tās lēmums, ar kuru tā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums, un tādējādi tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot 2012. gada EEG par jaunu, nelikumīgi īstenotu atbalsta shēmu.
 - Tāpat arī Komisija nav pietiekami izvērtējusi un līdz ar to nav arī konstatējusi, ka energoietilpīgajiem lietotājiem piemērotie izņēmumi ir pamatoti, ņemot vērā 2012. gada EEG mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi, un tāpēc nebija uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.
2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 18. un 19. panta pārkāpums atbilstošu pasākumu neierosināšanas dēļ
 - Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Komisijai, izvērtējot 2012. gada EEG, katrā ziņā vajadzēja piemērot procedūru attiecībā uz pastāvošu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu un Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantu un pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas vajadzēja piedāvāt Vācijai veikt atbilstošus pasākumus, nevis pakļaut tirgus dalībniekus ievērojamam ekonomiskajam riskam, 2012. gada EEG kvalificēšanas par jaunu, nepaziņotu atbalstu dēļ.
3. Trešais pamats: tiesību tikt uzklautam pārkāpums
 - Prasītāja arī apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja apspriesties ar to, pirms pieņemt lēmumu ar tik nopietnām juridiskām sekām.

4. Ceturtais pamats: Nepietiekams pamatojums

— Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu galvenie punkti nav atbilstoši pamatoti.

⁽¹⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Advansa u.c./Komisija

(Lieta T-283/14)

(2014/C 223/39)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Advansa GmbH (Hamm, Vācija), Akzo Nobel Industrial Chemicals GmbH (Ibbenbüren, Vācija), Aurubis AG (Hamburga, Vācija), CABB GmbH (Gersthofen, Vācija), CBW Chemie GmbH Bitterfeld-Wolfen (Bitterfeld-Wolfen, Vācija), CFB Chemische Fabrik Brunsbüttel GmbH & Co. KG (Bitterfeld-Wolfen), Clariant Produkte (Deutschland) GmbH (Frankfurte pie Mainas, Vācija), Dow Olefinverbund GmbH (Schkopau, Vācija), Dow Deutschland Anlagengesellschaft mbH (Stade, Vācija), Dralon GmbH (Dormagen, Vācija), Ems-Chemie (Neumünster) GmbH & Co. KG (Neumünster, Vācija), Hahl Filaments GmbH (Munderkingen, Vācija), ISP Marl GmbH (Marl, Vācija), Messer Produktionsgesellschaft mbH Siegen (Bad Soden am Taunus, Vācija), Messer Produktionsgesellschaft mbH Salzgitter (Bad Soden am Taunus), Nabaltec AG (Schwandorf, Vācija), Siltronic AG (Minhene, Vācija), Trevira GmbH (Bobingen, Vācija), Wacker Chemie AG (Minhene, Vācija) un Westfalen Industriegase GmbH (Minstere, Vācija) (pārstāvji – C. Arhold, N. Wimmer, F. Wesche, L. Petersen un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza četrus pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta 1. punkta un 108. panta pārkāpums īpašā kompensācijas režīma kļūdainās kvalificēšanas dēļ
 - Prasītājas apgalvo, ka ar lēmumu par procedūras uzsākšanu ir pārkāpts LESD 107. panta 1. punkts un 108. pants, kā arī Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai ⁽¹⁾, 13. panta 1. punkts, jo Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētā EEG piemaksa nav uzskatāma par valsts līdzekļu piešķirumu un EEG piemaksas samazināšana energoietilpīgiem lietotājiem nav uzskatāma par atteikšanos no valsts līdzekļiem.
 - Prasītājas šajā ziņā norāda, ka Komisija savu pārbaudi ir balstījusi uz jauniem klasificēšanas parametriem, kas nav saderīgi ar tās līdzšinējā judikatūrā noteiktajiem principiem. It īpaši Komisija esot pilnībā noraidījusi kritēriju par valsts iestāžu konkrētajām rīcības tiesībām, kuram saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jābūt izpildītam, lai varētu veikt kvalificēšanu par valsts līdzekļiem, un uzskatīja, ka pietiek ar to vien, ka valsts likumdevējs ietekmē maksājumu plūsmas starp privātām pusēm un ka regulējošās iestādes uzrauga to, vai privātās puses izpilda tiesiskās prasības.

- Turklāt Komisijai ir saistošs tās lēmums, ar kuru tā nebija atzinusi 2000. gada EEG par atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo nepastāvēja valsts līdzekļu piešķirums, un tādējādi tā ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, kvalificējot 2012. gada EEG par jaunu, nelikumīgi īstenotu atbalsta shēmu.
 - Tāpat arī Komisija nav pietiekami izvērtējusi un līdz ar to nav arī konstatējusi, ka energoietilpīgajiem lietotājiem piemērotie izņēmumi ir pamatoti, ņemot vērā 2012. gada EEG mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi, un tāpēc nebija uzskatāmi par selektīvu priekšrocību.
2. Otrais pamats: LESD 108. panta 1. punkta un Regulas Nr. 659/1999 18. un 19. panta pārkāpums atbilstošu pasākumu neierosināšanas dēļ
- Prasītājas šajā ziņā norāda, ka Komisijai, izvērtējot 2012. gada EEG, katrā ziņā vajadzēja piemērot procedūru attiecībā uz pastāvošu atbalstu saskaņā ar LESD 108. panta 1. punktu un Regulas Nr. 659/1999 17.–19. pantu un pirms oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas vajadzēja piedāvāt Vācijai veikt atbilstošus pasākumus, nevis pakļaut tirgus dalībniekus ievērojamam ekonomiskajam riskam, 2012. gada EEG kvalificēšanas par jaunu, nepazīnotu atbalstu dēļ.
3. Trešais pamats: tiesību tikt uzklaustītam pārkāpums
- Prasītājas arī apgalvo, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja apsprieties ar tām pirms lēmuma ar tik nopietnām juridiskām sekām pieņemšanas.
4. Ceturtais pamats: Nepietiekams pamatojums
- Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka lēmuma par procedūras uzsākšanu galvenie punkti nav atbilstoši pamatoti.

(¹) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – *Wirtschaftsvereinigung Stahl u.c./Komisija*

(Lieta T-285/14)

(2014/C 223/40)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: *Wirtschaftsvereinigung Stahl* (Diseldorfā, Vācija), *Benteler Steel/Tube GmbH* (Paderborn), *BGH Edelstahl Freital GmbH* (Freital), *BGH Edelstahl Siegen GmbH* (Siegen), *BGH Edelstahl Lippendorf GmbH* (Lippendorf), *Buderus Edelstahl Schmiedetechnik GmbH* (Wetzlar), *ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi GmbH* (Riesa), *Friedr. Lohmann GmbH Werk für Spezial- & Edelstähle* (Witten), *Outokumpu Nirosta GmbH* (Krefeld), *Peiner Träger GmbH* (Peine), *ThyssenKrupp Steel Europe AG* (Duisburg), *ThyssenKrupp Rasselstein GmbH* (Andernach), *ThyssenKrupp Electrical Steel GmbH* (Gelsenkirchen), *Pruna Betreiber GmbH* (Grünwald), *ThyssenKrupp Gerlach GmbH* (Homburg), *ThyssenKrupp Federn und Stabilisatoren GmbH* (Hagen), *Salzgitter Mannesmann Rohr Sachsen GmbH* (Zeithain), *HSP Hoesch Spundwand und Profil GmbH* (Dortmund), *Salzgitter Mannesmann Grobblech GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Mülheim Pipecoatings GmbH* (Mülheim an der Ruhr), *Salzgitter Mannesmann Stainless Tubes Deutschland GmbH* (Remscheid), *Salzgitter Hydroforming GmbH & Co. KG* (Crimmitschau), *Salzgitter Mannesmann Line Pipe GmbH* (Siegen), *Ilseburger Grobblech GmbH* (Ilseburg) (pārstāvji – A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F. A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler un T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt atbildētājas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem (OV 2014, C 37, 73. lpp.);
- apvienot šo lietu un lietu saistībā ar prasību, ko Vācija cēlusi Vispārējā tiesā par apstrīdētā lēmuma atcelšanu (prasības pieteikums iesniegts 2014. gada 21. martā);

- pakārtoti: pievienot lietai ar Vācijas celto prasību saistītos lietas materiālus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza deviņus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības neesamība

- Prasītājas apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “*EEG*”) paredzētais īpašais kompensācijas režīms nerada nekādu priekšrocību energoietilpīgiem lietotājiem tēraudrūpniecībā vispārīgi un 2.–24. prasītājai konkrēti.

2. Otrais pamats: selektīvas priekšrocības neesamība

- Prasītājas arī apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms tām *a fortiori* nav radījis nekādu selektīvu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

3. Trešais pamats: valsts līdzekļu izmantošanas neesamība

- Prasītājas tāpat arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav atbalsts, ko “piešķirusi valsts vai kas piešķirts no valsts līdzekļiem” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

4. Ceturtais pamats: konkurences izkropļošanas neesamība

- Prasītājas norāda, ka ar īpašo kompensācijas režīmu netiekot izkropļota konkurence Eiropas Savienībā.

5. Piektais pamats: ietekmes uz tirdzniecību starp dalībvalstīm neesamība

- Prasītājas norāda, ka īpašais kompensācijas režīms neietekmē arī tirdzniecību starp dalībvalstīm.

6. Sestais pamats: ar īpašā kompensācijas režīma izbeigšanu vai ievērojamu samazināšanu tiktu pārkāptas prasītāju pamattiesības

- Prasītājas norāda, ka ar īpašā kompensācijas režīma kvalificēšanu par atbalstu vai tā ievērojamu samazināšanu tiktu pārkāptas ne tikai LESD 107. panta robežas, ko skaidri ir noteikusi Eiropas Savienības Tiesa, bet arī pamatprasība par materiālo vienlīdzību izdevumu sadalē. Ar īpašā kompensācijas režīma atcelšanu vai ievērojamu samazināšanu tādējādi tiktu pārkāptas prasītāju pamattiesības, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību hartā paredzētās.

7. Septītais pamats: uz īpašo kompensācijas režīmu ir attiecināms Komisijas 2002. gada 22. maija lēmums

- Prasītājas norāda, ka Komisija savā 2002. gada 22. maija lēmumā ir tieši atzinusi, ka *EEG* un tā “kompensācijas režīmi” neatbilst atbalsta nosacījumiem⁽¹⁾. Šis lēmums attiecoties arī uz īpašo kompensācijas režīmu.

8. Astotais pamats: acīmredzama kļūda vērtējumā un nepietiekama sākotnējā izvērtēšana

- Prasītājas apgalvo, ka Komisija nav veikusi pietiekamu izvērtējumu un līdz ar to nav konstatējusi, ka energoietilpīgiem lietotājiem paredzētie izņēmumi ir pamatoti ar *EEG* mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi un tādējādi nav selektīva priekšrocība.

9. Devītais pamats: tiesību tikt uzklautam pārkāpums

- Prasītājas norāda, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja tās uzklaut, pirms pieņemt lēmumu ar tik nozīmīgām juridiskām sekām.

⁽¹⁾ Komisijas 2002. gada 22. maija vēstule C (2002) 1887 fin./Valsts atbalsts NN 27/2000 – Vācija.

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Röchling Oertl Kunststofftechnik/Komisija**(Lieta T-286/14)**

(2014/C 223/41)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Röchling Oertl Kunststofftechnik GmbH (Brensbach, Vācija) (pārstāvji –T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazina valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Schaeffler Technologies/Komisija**(Lieta T-287/14)**

(2014/C 223/42)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Schaeffler Technologies GmbH & Co. KG (Herzogenaurach, Vācija)* (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazina valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Energiewerke Nord/Komisija

(Lieta T-288/14)

(2014/C 223/43)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Energiewerke Nord GmbH* (Rubenow, Vācija) (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazina valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – H-O-T Servicecenter Nürnberg u.c./Komisija**(Lieta T-289/14)**

(2014/C 223/44)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājas: H-O-T Servicecenter Nürnberg GmbH (Nürnberg, Vācija), H-O-T Servicecenter Schmölln GmbH & Co. KG (Schmölln), H-O-T Servicecenter Allgäu GmbH & Co. KG (Memmingerberg), EB Härtetechnik GmbH & Co. KG (Nürnberg) (pārstāvji – A. Reuter, C. Arhold, N. Wimmer, F.-A. Wesche, K. Kindereit, R. Busch, A. Hohler and T. Woltering, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītāju prasījumi:

- atcelt atbildētājas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt oficiālās izmeklēšanas procedūru lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem (OV 2014, C 37, 73. lpp.);
- apvienot šo lietu un lietu saistībā ar prasību, ko Vācija cēlusi Vispārējā tiesā par apstrīdētā lēmuma atcelšanu (prasības pieteikums iesniegts 2014. gada 21. martā);
- pakārtoti: pievienot lietai ar Vācijas celto prasību saistītos lietas materiālus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājas izvirza desmit pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības neesamība
 - Prasītājas apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais īpašais kompensācijas režīms nerada nekādu priekšrocību energoietilpīgiem lietotājiem cietināšanas un pārklājuma rūpniecībā vispārīgi un prasītājām konkrēti.
2. Otrais pamats: selektīvas priekšrocības neesamība
 - Prasītājas arī apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms tām *a fortiori* nav radījis nekādu selektīvu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
3. Trešais pamats: valsts līdzekļu izmantošanas neesamība
 - Prasītājas tāpat arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav atbalsts, ko “piesšķirusi valsts vai kas piešķirts no valsts līdzekļiem” LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
4. Ceturtais pamats: konkurences izkropļošanas neesamība
 - Prasītājas norāda, ka ar īpašo kompensācijas režīmu netiekot izkropļota konkurence Eiropas Savienībā.
5. Piektais pamats: ietekmes uz tirdzniecību starp dalībvalstīm neesamība
 - Prasītājas norāda, ka īpašais kompensācijas režīms neietekmē arī tirdzniecību starp dalībvalstīm.
6. Sestais pamats: ar īpašā kompensācijas režīma izbeigšanu vai ievērojamu samazināšanu tiktu pārkāptas prasītāju pamattiesības
 - Prasītājas norāda, ka ar īpašā kompensācijas režīma kvalificēšanu par atbalstu vai tā ievērojamu samazināšanu tiktu pārkāptas ne tikai LESD 107. panta robežas, ko skaidri ir noteikusi Eiropas Savienības Tiesa, bet arī pamatprasība par materiālo vienlīdzību izdevumu sadalē. Ar īpašā kompensācijas režīma atcelšanu vai ievērojamu samazināšanu tādejādi tiktu pārkāptas prasītāju pamattiesības, tostarp Eiropas Savienības Pamattiesību hartā paredzētās.

7. Septītais pamats: uz īpašo kompensācijas režīmu ir attiecināms Komisijas 2002. gada 22. maija lēmums
 - Prasītājas norāda, ka Komisija savā 2002. gada 22. maija lēmumā ir tieši atzinusi, ka EEG un tā “kompensācijas režīmi” neatbilst atbalsta nosacījumiem ⁽¹⁾. Šis lēmums attiecoties arī uz īpašo kompensācijas režīmu.
8. Astotais pamats: acīmredzama kļūda vērtējumā un nepietiekama sākotnējā izvērtēšana
 - Prasītājas apgalvo, ka Komisija nav veikusi pietiekamu izvērtējumu un līdz ar to nav konstatējusi, ka energoietilpīgiem lietotājiem paredzētie izņēmumi ir pamatoti ar EEG mērķi, raksturu un vispārējo uzbūvi un tādējādi nav selektīva priekšrocība.
9. Devītais pamats: tiesību tikt uzklausi tam pārkāpums
 - Prasītājas norāda, ka Komisijai katrā ziņā vajadzēja tās uzklausi, pirms pieņemt lēmumu ar tik nozīmīgām juridiskām sekām.
10. Desmitais pamats: nepietiekams pamatojums
 - Visbeidzot prasītājas apgalvo, ka būtiski lēmuma par procedūras uzsākšanu punkti nav pietiekami pamatoti.

⁽¹⁾ Komisijas 2002. gada 22. maija vēstule C (2002) 1887 fin./Valsts atbalsts NN 27/2000 – Vācija.

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – *egeplast international*/Komisija

(Lieta T-291/14)

(2014/C 223/45)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *egeplast international GmbH* (Greven, Vācija) (pārstāvis – A. Rosenfeld, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra Lēmumu C (2013) 4424, galīgā redakcija, par valsts atbalstu SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN) – Vācija, Atbalsts atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un samazināta EEG piemaksa energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja būtībā ir norādījusi sekojošo.

1. Priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība
 - Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais īpašais kompensācijas režīms neradot priekšrocību prasītājai LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, bet tikai atvieglot slogu, kas būtiski ietekmē prasītājas konkurētspēju un kas tai ir ticis uzlikts tikai EEG piemaksas ieviešanas dēļ. Šī režīma mērķis esot daļēji kompensēt neizdevīgo situāciju, nevis sniegt kādu priekšrocību.
2. Selektivitātes neesamība
 - Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav selektīvs, jo tas nav ierobežots ar konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanu. Tāpat arī to uzņēmumu loks, kas izmanto īpašo kompensācijas režīmu, praksē ir tikpat atšķirīgs. Režīms esot pilnībā saderīgs ar 2012. gada EEG un ļaujot īstenot EEG sistēmai atbilstošu maksājumu sistēmu.

3. Valsts līdzekļu vai uz valsti attiecināmu līdzekļu neesamība

- Prasītāja tāpat arī norāda, ka no EEG piemaksas gūtie ienākumi nav valsts līdzekļi vai uz valsti attiecināmi līdzekļi. EEG piemaksas mērķis esot nodrošināt pārvades tīkla pārvaldītāju civiltiesiska rakstura prasījumu pret elektroenerģijas piegādātājiem par to izmaksu atlīdzināšanu, kas tiem ir radušās elektroenerģijas tirdzniecības jomā. Piemaksas apmēru pārvades tīkla pārvaldītāji nosakot bez jebkādas valsts iesaistīšanās. *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra) piešķirtās pilnvaras tiekot izmantotas tikai, lai pārbaudītu, vai pārvades tīkla pārvaldītāji ir atbilstoši noteikuši piemaksas apmēru. Tomēr tās nepiešķirot *Bundesnetzagentur* pastāvīgas kontroles funkcijas vai tiesības rīkoties ar ienākumiem, kas ir iegūti no piemaksas.

4. Konkurences izkropļošanas un ietekmes uz tirdzniecību neesamība

- Prasītāja šajā ziņā apgalvo, ka no piemaksas gūto ienākumu nevalstiskais raksturs nozīmē, ka EEG piemaksas samazinājums nav uzskatāms par atteikšanos no valsts līdzekļiem. Atteikšanās nepastāvot arī tādēļ, ka jebkāds piemaksas kontā veikto iemaksu samazinājums tiekot kompensēts no privātiem līdzekļiem kā augstāka piemaksa neprivileģētajiem galapatērētājiem.

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Klemme/Komisija

(Lieta T-294/14)

(2014/C 223/46)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Klemme AG* (Lutherstadt Eisleben, Vācija) (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot energoietilpīgo uzņēmumu, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu, konkurētspēju.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Autoneum Germany/Komisija

(Lieta T-295/14)

(2014/C 223/47)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Autoneum Germany GmbH* (Roßdorf, Vācija) (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme und T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir "valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem". Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Erbslöh/Komisija

(Lieta T-296/14)

(2014/C 223/48)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Erbslöh AG (Velbert, Vācija)* (pārstāvji – *T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme* un *T. Wielsch*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – "EEG") paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgajiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Walter Klein/Komisija

(Lieta T-297/14)

(2014/C 223/49)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Walter Klein GmbH & Co. KG* (Wuppertal, Vācija) (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Erbslöh Aluminium/Komisija

(Lieta T-298/14)

(2014/C 223/50)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Erbslöh Aluminium GmbH* (Velbert, Vācija) (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme und T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Fricopan Back/Komisija

(Lieta T-300/14)

(2014/C 223/51)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Fricopan Back GmbH Immekath (Klötze, Vācija)* (pārstāvji – T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Michelin Reifenwerke/Komisija

(Lieta T-301/14)

(2014/C 223/52)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Michelin Reifenwerke AG & Co. KGaA* (Karlsruhe, Vācija) (pārstāvji –T. Volz, M. Ringel, B. Wißmann, M. Püstow, C. Oehme un T. Wielsch, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu par oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši LESD 108. panta 2. punktam pret Vācijas Federatīvo Republiku saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un EEG piemaksas samazināšanu energoietilpīgiem lietotājiem lietā Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl šis lēmums attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza divus pamatus.

1. Pirmais pamats: priekšrocības LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Šajā ziņā prasītāja norāda, ka energoietilpīgiem lietotājiem ar šo tiesisko regulējumu neesot piešķirtas nekādas priekšrocības. Īpašais kompensācijas režīms, tieši pretēji, esot kompensācija par ārkārtas izmaksām, kas īpaši ietekmē prasītāju un tai pielīdzināmus uzņēmumus saistībā ar atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, un tā mērķis esot atjaunot to energoietilpīgo uzņēmumu konkurētspēju, kuriem EEG piemaksa sākotnēji esot radījusi būtisku kaitējumu.

2. Otrais pamats: valsts līdzekļu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē neesamība

- Prasītāja arī norāda, ka īpašais kompensācijas režīms nav pasākums, ko piešķir “valsts vai ko piešķir no valsts līdzekļiem”. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka EEG piemaksa pati par sevi nav uzskatāma par valsts līdzekļiem un ka pat atteikšanās no šiem līdzekļiem, kas ir tikusi īstenota ar īpašo kompensācijas režīmu, tādējādi arī nevar tikt uzskatīta par pasākumu, kas piešķirts no valsts līdzekļiem.
- EEG piemaksu neiekasē, nepārvalda un arī nesadala valsts vai publiska vai privāta organizācija, ko ir nozīmējusi vai izveidojusi valsts. Tieši pretēji – EEG piemaksu varot tieši iekasēt pārvades tīkla pārvaldītāji, pamatojoties uz atbilstošām civiltiesiska rakstura tiesībām. EEG piemaksa netiekot iemaksāta valsts budžetā, kā rezultātā īpašais kompensācijas režīms nekādā veidā, nedz tieši, nedz netieši, nesamazinot valsts ienākumus.
- No EEG iegūtie līdzekļi netiekot arī atstāti valsts iestāžu rīcībā. Turklāt attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti no EEG, netiekot veikta nekāda valsts kontrole, ko īstenotu, piemēram, *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federālais Ekonomikas un eksporta kontroles birojs, BAFA) vai *Bundesnetzagentur* (Federālā tīkla aģentūra).

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Buderus Guss/Komisija

(Lieta T-302/14)

(2014/C 223/53)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Buderus Guss GmbH (Breidenbach, Vācija) (pārstāvji – D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.

- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Polyblend/Komisija

(Lieta T-303/14)

(2014/C 223/54)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Polyblend GmbH (Bad Sobernheim, Vācija) (pārstāvji – D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās paļāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jārēķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Sun Alloys Europe/Komisija

(Lieta T-304/14)

(2014/C 223/55)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Sun Alloys Europe GmbH (Bad Sobernheim, Vācija) (pārstāvji –D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jārēķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 29. aprīlī – Vestolit/Komisija**(Lieta T-305/14)**

(2014/C 223/56)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vestolit GmbH (Marl, Vācija) (pārstāvji – D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalsta projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – *Polymer-Chemie*/Komisija

(Lieta T-306/14)

(2014/C 223/57)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Polymer-Chemie GmbH* (Sobernheim, Vācija) (pārstāvji – D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atļidzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja palauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzskatot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – *TechnoCompound*/Komisija

(Lieta T-307/14)

(2014/C 223/58)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *TechnoCompound GmbH* (Bad Sobernheim, Vācija) (pārstāvji –D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.

- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – *Neue Halberg-Guss*/Komisija

(Lieta T-308/14)

(2014/C 223/59)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Neue Halberg-Guss GmbH* (Saarbrücken, Vācija) (pārstāvji – *D. Greinacher, J. Martin* un *B. Scholtka*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās paļāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jārēķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – Mat Foundries Europe/Komisija

(Lieta T-309/14)

(2014/C 223/60)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Mat Foundries Europe GmbH (Neunkirchen, Vācija) (pārstāvji –D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; EEG) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

- Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.
- Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.
- Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja paļauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. aprīlī – *Fritz Winter Eisengießerei/Komisija*

(Lieta T-310/14)

(2014/C 223/61)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Fritz Winter Eisengießerei GmbH & Co. KG (Stadallendorf, Vācija)* (pārstāvji – *D. Greinacher, J. Martin un B. Scholtka*, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atbilstoši LESD 263. panta pirmajai daļai atcelt Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu uzsākt pret Vācijas Federatīvo Republiku oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai un elektroenerģijai no metāna atbilstoši Likumam par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien; EEG*) un EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem – Valsts atbalsts SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), kas publicēts Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī 2014. gada 7. februārī (OV C 37, 73. lpp.), ciktāl Komisija ir kvalificējusi EEG 40. un 41. pantā paredzēto īpašo kompensācijas režīmu par valsts atbalstu LESD 107. panta izpratnē;

— piespriest Komisijai atļūdzināt tiesāšanās izdevumus atbilstoši Tiesas Reglamenta 87. panta 3. punktam.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Pirmais pamats: LESD 107. panta pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija kļūdaini ir kvalificējusi atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai, izmantojot piemaksu sistēmu, un īpašo kompensācijas režīmu EEG piemaksas samazināšanai par valsts atbalstu un tādējādi tai nebija jāuzsāk oficiālā izmeklēšanas procedūra.

— Šajā ziņā prasītāja norāda, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, sākotnēji izvērtējot to, vai īpašais kompensācijas režīms ir uzskatāms par atbalstu, jo īpašais kompensācijas režīms kā izņēmums no EEG piemaksas nepiešķir nekādas priekšrocības, ko energoietilpīgie lietotāji nebūtu varējuši iegūt parastajos tirgus apstākļos.

— Prasītāja arī apgalvo, ka nav tikuši skarti valsts līdzekļi. Tā kā ienākumi no EEG piemaksas nav uzskatāmi par valsts līdzekļiem, valsts līdzekļi nevar būt skarti arī ar energoietilpīgiem lietotājiem paredzēto izņēmumu.

— Prasītāja tāpat apgalvo, ka īpašais kompensācijas režīms nav arī atzīstams par konkurences izkropļojumu. Ar to esot radīti konkurences nosacījumi, kas pastāvētu arī bez EEG piemaksas.

2. Otrais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

Prasītāja apgalvo, ka Komisija, pieņemot lēmumu, ir pārkāpusi arī tiesiskās palāvības aizsardzības principu. Vācijas tiesiskais regulējums atjaunojamo energoresursu elektroenerģijas atbalstam jau esot ticis padziļināti izvērtēts no valsts atbalsta tiesību viedokļa. Šī izvērtējuma ietvaros Komisija 2002. gadā esot nonākusi pie secinājuma, ka ar šo tiesisko regulējumu nav saistīts nekāds valsts līdzekļu piešķirums. Tā kā ar 2012. gada EEG šajā ziņā nav ieviesti nekādi būtiski grozījumi salīdzinājumā ar tobrīd pastāvošo tiesisko situāciju, attiecīgajiem saimnieciskās darbības subjektiem nebija jāreķinās ar jaunu izvērtēšanu, bet tie varēja palauties uz tiesiskā regulējuma uzturēšanu spēkā.

3. Trešais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

Visbeidzot prasītāja uzskata, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas LESD 107. un 108. pantā. Uzsākot izmeklēšanas procedūru, Komisijas pamatmērķis galvenokārt ir bijis atbalsta atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai saskaņošana. Šis pamatmērķis esot atspoguļots arī jauno pamatnostādņu vides un enerģijas atbalstam projektā, kurā Komisija pirmo reizi ir noteikusi detalizētu tiesisko regulējumu attiecībā uz atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai. Lai panāktu saskaņošanu, Komisijai tomēr būtu bijis jāpiemēro šim mērķim paredzēto tiesību aktu tuvināšanas procedūru atbilstoši LESD 116. un 117. pantam.

Prasība, kas celta 2014. gada 5. maijā – *Christian Dior Couture*/ITSB (Atkārtota motīva ar reljefu rakstu attēlojums)

(Lieta T-313/14)

(2014/C 223/62)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Christian Dior couture SA* (Parīze, Francija) (pārstāvis – *M. Sabatier*, advokāts)

Atbildētājs: Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi)

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja Apelāciju ceturtnās padomes 2014. gada 4. marta lēmumu lietā R 459/2013–4 daļā, kurā noraidīta apelācijas sūdzība par pārbaudītāja lēmumu, ar kuru atteikta Kopienas preču zīmes sistēmas aizsardzība grafiskas preču zīmes Nr. 1 100 187 starptautiskai reģistrācijai, ko attiecina uz Eiropas Savienību, lai apzīmētu dažas no precēm, kas ietilpst 9., 14., 18. un 25. klasē;
- atļaut grafiskas preču zīmes Nr. 1 100 187 reģistrāciju, lai apzīmētu visas preces, kas ietilpst 9., 14., 18. un 25. klasē, un, pakārtoti, preces, kuru izmantošana ir tieši pierādīta;
- piemērojot Vispārējās tiesas Reglamenta 87. pantu, piespriest ITSB atlīdzināt prasītājas izdevumus procesā ITSB un tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecīgā Kopienas preču zīme: grafiskas preču zīmes, kas attēlo atkārtotu motīvu ar reljefu rakstu, attiecībā uz precēm, kas ietilpst 9., 14., 18. un 25. klasē, starptautiska reģistrācija, ko attiecina uz Eiropas Savienību

Pārbaudītāja lēmums: reģistrācijas pieteikumu daļēji noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: apelācijas sūdzību noraidīt

Izvirzītie pamati: Regulas Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta b) apakšpunkta un 3. punkta pārkāpums

Prasība, kas celta 2014. gada 2. maijā – Vinnolit/Komisija

(Lieta T-318/14)

(2014/C 223/63)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Vinnolit GmbH & Co. KG (Ismaning, Vācija) (pārstāvis – M. Geipel, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2013. gada 18. decembra lēmumu lietā SA.33995 (2013/C) (ex 2013/NN), ciktāl tas attiecas uz EEG piemaksas samazinājumu energoietilpīgiem lietotājiem;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Pirmais pamats: Atbalsta LESD 107. panta izpratnē neesamība

- Prasītāja apgalvo, ka Likumā par atjaunojamās enerģijas prioritāti (*Gesetz für den Vorrang Erneuerbarer Energien*; turpmāk tekstā – “EEG”) paredzētais EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem ir civiltiesiska kompensācijas mehānisma grozījums. Netiekot piešķirta nekāda priekšrocība no valsts līdzekļiem vai valsts kontrolētiem līdzekļiem.

2. Otrais pamats: katrā ziņā jauna atbalsta neesamība

- Prasītāja arī apgalvo, ka EEG piemaksas samazinājums energoietilpīgiem lietotājiem nav jauns atbalsts LESD 108. panta izpratnē, jo Vācijas Federatīvajā Republikā pastāvošo finansēšanas mehānismu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai Eiropas Komisija iepriekš ir atzinusi par saderīgu ar valsts atbalsta tiesībām un tas līdz šim brīdim nav ticis būtiski izmainīts.

3. Trešais pamats: pamattiesību un samērīguma principa pārkāpums

— Prasītāja šajā ziņā norāda, ka Eiropas Komisija nav īstenojusi vai ir neatbilstoši īstenojusi tās rīcībā esošo novērtējuma brīvību, jo tā nav ņēmusi vērā attiecīgajiem lietotājiem radītās ievērojamās negatīvās sekas, kas ir saistītas ar oficiālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, un turklāt ir uzsākusi oficiālās izmeklēšanas procedūru brīdī, kad tas vēl nebija nepieciešams.

4. Ceturtais pamats: tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpums

— Prasītāja norāda, ka Eiropas Komisija ar savu lēmumu ir pārkāpusi attiecīgo lietotāju tiesisko palāvību, jo Vācijas Federatīvajā Republikā pastāvošo finansēšanas mehānismu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai Eiropas Komisija iepriekš bija atzinusi par saderīgu ar valsts atbalsta tiesībām un tas līdz šim brīdim nav ticis būtiski izmainīts.

5. Piektais pamats: pilnvaru nepareiza izmantošana

— Visbeidzot prasītāja apgalvo, ka Eiropas Komisija ar savu lēmumu ir nepareizi izmantojusi tai piešķirtās pilnvaras, nepamatoti samazinot Vācijas Federatīvajai Republikai primārajās un sekundārajās tiesībās piešķirto novērtējuma brīvību attiecībā uz veidu, kādā organizēt atbalstu atjaunojamo energoresursu elektroenerģijai.

Prasība, kas celta 2014. gada 12. maijā – Azarov/Padome

(Lieta T-331/14)

(2014/C 223/64)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Mykola Yanovych Azarov (Kijeva, Ukraina) (pārstāvji – G. Lansky un A. Egger, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

- saskaņā ar LESD 263. pantu atcelt Padomes 2014. gada 5. marta Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 26. lpp.), kā arī Padomes 2014. gada 5. marta Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 1. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju;
- saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantu veikt procesa organizatoriskos pasākumus;
- saskaņā ar Reglamenta 87. panta 2. punktu piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav ticis ievērots pienākums norādīt pamatojumu.

Šajā ziņā prasītājs tostarp apgalvo, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojums nav ļāvis nedz prasītājam tos pārsūdzēt Vispārējā tiesā, nedz Vispārējai tiesai – pārbaudīt to tiesiskumu.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir tikušas pārkāptas tā pamattiesības.

Ar šo pamatu prasītājs apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas viņa īpašumtiesības un tiesības uz saimniecisko darbību. Tāpat viņš apgalvo, ka piemērotie ierobežojošie pasākumi nav samērīgi. Visbeidzot viņš norāda, ka ir tikušas pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir nepareizi tikušas izmantotas pilnvaras.

Prasītājs šajā saistībā tostarp apgalvo, ka Padome ir nepareizi izmantojusi savas pilnvaras, jo, piemērojot prasītājam ierobežojošos pasākumus, esot tikuši sasniegti citi mērķi, nevis tiesiskas valsts faktiska stiprināšana un atbalstīšana, kā arī cilvēktiesību ievērošana Ukrainā.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts labas pārvaldības princips.

– Šajā pamatā prasītājs it īpaši apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas tiesības uz objektīvu lietas izskatīšanu, uz taisnīgu un godīgu lietas izskatīšanu, kā arī uz kārtīgu faktu izpēti.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

Prasība, kas celta 2014. gada 12. maijā – Azarov/Padome

(Lieta T-332/14)

(2014/C 223/65)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Oleksii Mykolayovych Azarov (Kijeva, Ukraina) (pārstāvji –G. Lansky un A. Egger, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome

Prasītāja prasījumi:

- saskaņā ar LESD 263. pantu atcelt Padomes 2014. gada 5. marta Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 26. lpp.), Padomes 2014. gada 14. aprīļa Īstenošanas lēmumu 2014/216/KĀDP, ar ko īsteno Lēmumu 2014/119/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 111, 91. lpp.), kā arī Padomes 2014. gada 5. marta Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 66, 1. lpp.), un Padomes 2014. gada 14. aprīļa Īstenošanas regulu (ES) Nr. 381/2014, ar ko īsteno Regulu (ES) Nr. 208/2014 par ierobežojošiem pasākumiem, kas vērsti pret konkrētām personām, vienībām un struktūrām saistībā ar situāciju Ukrainā (OV L 111, 33. lpp.), ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītāju;
- saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantu veikt procesa organizatoriskos pasākumus;
- saskaņā ar Reglamenta 87. panta 2. punktu piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav ticis ievērots pienākums norādīt pamatojumu.

– Šajā ziņā prasītājs tostarp apgalvo, ka apstrīdēto tiesību aktu pamatojums nav ļāvis nedz prasītājam tos pārsūdzēt Vispārējā tiesā, nedz Vispārējai tiesai – pārbaudīt to tiesiskumu.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir tikušas pārkāptas tā pamattiesības.

– Ar šo pamatu prasītājs apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas viņa īpašumtiesības un tiesības uz saimniecisko darbību. Tāpat viņš apgalvo, ka piemērotie ierobežojošie pasākumi nav samērīgi. Visbeidzot viņš norāda, ka ir tikušas pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ir nepareizi tikušas izmantotas pilnvaras.
 - Prasītājs šajā saistībā tostarp apgalvo, ka Padome ir nepareizi izmantojusi savas pilnvaras, jo, piemērojot prasītājam ierobežojošos pasākumus, esot tikuši sasniegti citi mērķi, nevis tiesiskas valsts faktiska stiprināšana un atbalstīšana, kā arī cilvēktiesību ievērošana Ukrainā.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir ticis pārkāpts labas pārvaldības princips.
 - Šajā pamatā prasītājs it īpaši apgalvo, ka ir tikušas pārkāptas tiesības uz objektīvu lietas izskatīšanu, uz taisnīgu un godīgu lietas izskatīšanu, kā arī uz kārtīgu faktu izpēti.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka ir tikusi pieļauta acīmredzama kļūda vērtējumā.

Prasība, kas celta 2014. gada 30. maijā – STC/Komisija

(Lieta T-355/14)

(2014/C 223/66)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: STC SpA (Forli, Itālija) (pārstāvji – A. Marelli un G. Delucca, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt apstrīdētos lēmumus ar visām no tā izrietošajām tiesiskajām un likumiskajām sekām, konkrēti tālab:
- piespriest līgumslēdzējai iestādei atlīdzināt kaitējumu, kas nodarīts ar pieņemtajiem prettiesiskajiem lēmumiem, vai nu konkrēti prasītājā veidā – no jauna veicot līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu par labu prasītājai, vai ar tam līdzvērtīgu izpildījumu, šajā pēdējā gadījumā atlīdzinot par uzņēmuma peļņas atrāvumu un t.s. “danno curricolare” jeb biogrāfisko kaitējumu [proti, uzņēmuma vērtības pieauguma atrāvums, kas radīts, liedzot iespēju turpmāk izmantot atsaucis uz šā pasūtījuma izpildi] kopsummā 15 % apmērā no prasītājas norādītās cenas vai, pakārtoti, kopsummā 15 % apmērā no pasūtījuma summas, vai arī citā lielākā vai mazākā apmērā, kas vajadzības gadījumā tiesas ceļā tiktu atzīts par taisnīgu; tomēr katrā ziņā pieskaitot kompensācijas procentus nokavējuma rezultātā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanai, un turklāt:
- piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus, tostarp saistītās un tekošās izmaksas un visas citas pēc likuma atlīdzināmās izmaksas, paturot tiesības noteikt to apmēru.

Pamati un galvenie argumenti

Šī prasība ir celta gan par prasītājas piedāvājuma negatīva novērtējuma lēmumu, ko konkursa procedūrā JRC IPR 2013 C04 0031 OC pieņēmusi Eiropas Komisijas ģenerāldirekcijas Kopīgā pētniecības centra Ispras struktūrvienības pārvaldības direkcijas Tehniskās apkopes un pakalpojumu nodaļa un kas paziņots ar 2014. gada 3. aprīļa paziņojumu ar atsauci Ares (2014)1041060, gan par lēmumu piešķirt pasūtījumu citam uzņēmumam, gan par lēmumu, ar kuru noraidīts lūgums piekļūt konkursa dokumentiem.

Attiecīgās konkursa procedūras priekšmets bija jaunas turbogāzes triģenerācijas ražotnes detālprojekta sagatavošana, aprīkošana un būvniecība, paredzot parastās un ārkārtas tehniskās apkopes līgumu uz 6 gadiem, no kuriem pirmajos 2 gados apkope veicama garantijas kārtībā.

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka neesot atzītas prasītājas tiesības piekļūt konkursa dokumentācijai. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka atbildētāja esot pārkāpusi:
 - Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. un 47. pantu;
 - tiesības piekļūt konkursa dokumentācijai, jo tai neesot bijusi iespēja piekļūt konkursa piedāvājumu ierindošanas sarakstam, pārējo pretendentu iegūtajiem novērtējuma punktiem un prasītājas novērtējuma ziņojuma pilnam tekstam;

- tiesības uz aizstāvību un efektīvu tiesību aizsardzību.
2. Otrais pamats ir par prasītājas saimniecisko piedāvājumu. Šajā ziņā prasītāja apgalvo, ka atbildētāja esot pārkāpusi:
- LESD 296. pantu, jo pamatojums esot pretrunīgs un nepilnīgs;
 - tiesības uz labu pārvaldību saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu;
 - Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV L 298, 1. lpp.), 112. panta 1. punktu;
 - Komisijas 2012. gada 29. oktobra Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV L 362, 1. lpp.), 160. panta 3. punktu;
 - vienlīdzīgas attieksmes un pārskatāmības principus, novērtējot piedāvājumus pasūtījuma piešķiršanai, un nedodot visiem pretendentiem vienlīdzīgas iespējas.
- 3.- Trešais pamats ir par prasītājas tehnisko piedāvājumu. Šajā ziņā tā apgalvo, ka atbildētāja esot pārkāpusi:
- LESD 296. pantu, jo pamatojums esot pretrunīgs un nepilnīgs.
 - tiesības uz labu pārvaldību saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 2. punktu;
 - Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 25. oktobra Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV L 298, 1. lpp.), 112. panta 1. punktu;
 - Komisijas 2012. gada 29. oktobra Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV L 362, 1. lpp.), 139. panta 1. punktu un 160. panta 3. punktu;
 - pārskatāmības principu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. pantu.

Prasītāja turklāt apgalvo, ka esot sagrozīti dokumentālie konstatējumi.

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESA

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 16. janvāra spriedums – *Guinet/EIB*

(Lieta F-107/12) ⁽¹⁾

Civildienests — EIB personāls — Pensiju sistēma — Pensijas tiesību pārskaitīšana — Kompensācija par nelabvēlīgām sekām, kas radušās saistībā ar kavēšanos, kas radusies pensiju tiesību pārskaitīšanas laikā — Faktiskas pensijas tiesību, kas iegūtas citā pensiju sistēmā, nevis EIB, pārskaitīšanas nosacījums — Vienlīdzīgas attieksmes princips

(2014/C 223/67)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Philippe Guinet* (Luksemburga, Luksemburga) (pārstāvis – *L. Levi, avocat*)

Atbildētāja: Eiropas Investīciju banka (pārstāvji – *T. Gilliams, G. Nuvoli*, piedaloties *D. Waelbroeck* un *A. Duron, avocats*)

Priekšmets

Prasība atcelt EIB netiešo lēmumu, ar kuru noraidīts prasītāja lūgums pārrēķināt viņa pensijas apdrošināšanas iemaksu stāžu, un prasība atlīdzināt zaudējumus

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt;
- 2) *P. Guinet* sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina trīs ceturtdaļas no Eiropas Investīciju bankas tiesāšanās izdevumiem;
- 3) Eiropas Investīciju banka sedz vienu ceturtdaļu no saviem tiesāšanās izdevumiem.

⁽¹⁾ OV C 366, 24.11.2012., 41. lpp.

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 22. maija spriedums – *CI/Parlaments*

(Lieta F-130/12) ⁽¹⁾

Civildienests — Atalgojums — Ģimenes pabalsti — Apgādājamā bērna pabalsts — Divkāršots apgādājamā bērna pabalsts — Civildienesta noteikumu 67. panta 3. punkts — Piešķiršanas nosacījumi — Mierizlīgums starp lietas dalībniekiem pēc Eiropas ombuda iesaistīšanās — Izpilde — Pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses

(2014/C 223/68)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *CI* (pārstāvji – *B. Cortese* un *A. Salerno, avocats*)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments (pārstāvji – *E. Despotopoulou* un *M. Ecker*)

Priekšmets

Prasība atcelt lēmumu, ar kuru ir atteikts piešķirt divkāršotu apgādājamā bērna pabalstu, piemērojot Civildienesta noteikumu 67. panta 3. punktu

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Parlamenta 2011. gada 5. decembra lēmumu par atteikumu no 2008. gada 1. jūnija pagarināt divkāršota apgādājamā bērna pabalsta izmaksas termiņu, kā arī 2012. gada 20. jūlija lēmumu par sūdzības noraidīšanu;
- 2) prasību pārējā daļā noraidīt;
- 3) Eiropas Parlaments sedz savus, kā arī atlīdzina CI tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 71, 9.3.2013, 29. lpp.

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 30. janvāra spriedums – Ohrgaard/Komisija

(Lieta F-151/12) (¹)

Civildienests — Atalgojums — Ekspatriācijas pabalsts — Dzīvesvietas nosacījums, kas paredzēts Civildienesta noteikumu VII pielikuma 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā — Pienākumu veikšana starptautiskā organizācijā — Jēdziens — Piecu mēnešu stažēšanās Komisijā — Izslēgšana

(2014/C 223/69)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Jakob Ohrgaard (Frederiksberg, Dānija) (pārstāvji – S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, É. Marchal, D. de Abreu Caldas, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – J. Currall un V. Joris)

Priekšmets

Prasība atcelt lēmumu, ar kuru ir atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu prasītājam

Rezolutīvā daļa:

- 1) atcelt Eiropas Komisijas 2012. gada 6. marta lēmumu, ar kuru J. Ohrgaard atteikts piešķirt ekspatriācijas pabalstu un kurš grozīts ar 2012. gada 31. augusta lēmumu noraidīt sūdzību;
- 2) Eiropas Komisijas sedz savus un atlīdzina J. Ohrgaard tiesāšanās izdevumus.

(¹) OV C 55, 23.2.2013., 26. lpp.

Civildienesta tiesas (otrā palāta) 2014. gada 14. janvāra rīkojums – Lebedef/Komisija(Lieta F-60/13) ⁽¹⁾

Civildienests — Ierēdņi — Prombūtnes slimības dēļ reģistrēšana — Neatļauta prombūtne — Iecelēj institūcijas veikta atskaitīšana no ikgadējā atvaļinājuma — Lūguma iesniegšana pa elektronisko pastu — Ieinteresētās personas informētība par lēmuma pastāvēšanu — Elektroniskās pasta ziņas neatvēršana un neiepazīšanās, nospiežot uz hipersaiti, ar šā lēmuma saturu — Pieņemamība — Termiņi — Tā datuma noteikšana, sākot no kura ieinteresētā persona varēja iepazīties ar lēmuma saturu

(2014/C 223/70)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībniekiPrasītājs: *Giorgio Lebedef* (*Senningerberg*, Luksemburga) (pārstāvis – *F. Frabetti*, advokāts)Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – *C. Berardis-Kayser* un *G. Berscheid*)**Priekšmets**

Prasība atcelt netieši izteiktu lēmumu noraidīt lūgumu, ko prasītājs saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu iesniedzis saistībā ar viņa prombūtnes slimības dēļ reģistrēšanas labojumiem SysPer2 programmā

Rezolutīvā daļa:

- 1) prasību noraidīt kā acīmredzami nepieņemamu;
- 2) *M. Lebedef* sedz savus tiesāšanās izdevumus pats un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 274, 21.9.2013., 29. lpp.

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburģa
LUKSEMBURGA

LV